

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

1883

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΑΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επι της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 89.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ'

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι, πρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαδίᾳ πρ. 20 - ἢ συνδρομαὶ ἕχονταί: ἀπὸ Ἑκαστοῦ, ἑκάστ. ἔτους καὶ δύο ἑτησίαι. - Γραφεῖον Διευθ.: Ἐν τῇ Λίμῃ, Πλατείας τῆς 30.

11 Δεκεμβρίου 1888

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Διήγημα ἐπαινεθὲν ἐν τῷ Α' διαγωνισμῷ τῆς «Ἐστίας».

Ἡ κατωτέρω ἀφήγησις δὲν πληροῖ ἴσως ὅλως τὸν σκοπὸν, δι' ἃν γράφεται· δὲν εἶνε καθαρῶς διήγημα, ὡς δὲν εἶνε καθαρῶς μόνον χαρακτήρ· ἠδύνατο νάναχθῆ εἰς ἐποποιίαν ἢ εἰς δράμα καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ μεταπλασθῆ εἰς κωμωδίαν. Ἡ παράδοξος καὶ ἐπιβλητικὴ προσωπικότης, τῆς ὁποίας νεκρὰν σκιαγραφίαν πειρῶνται νὰ χαρξώσιν αἱ ἐπόμενοι γραμματεῖ, ἠδύνατο νὰ μορφωθῆ εἰς ἐμψυχον τύπον ὑπὸ τὴν πνοὴν μεγαλοφυίας, ὡς ἦτο ἀξιώτατον θέμα ἰδιαζούσης μελέτης φρενολόγου.

Ὁ Γεώργιος Σκράντης δὲν ἐφαίνετο ἀνθρωπος ἰδιόρρυθμος, οὔτε ὑποκείμενος εἰς ἀνευροφυλίσεις. Οὕτω τούλάχιστον διεπίσταν οἱ συγγενεῖς του, οἱ φίλοι του, ὅλοι οἱ σχετιζόμενοι καὶ ἐπ' ὀλίγον πρὸς αὐτόν, σώφρονα, μετρημένον καὶ ἀγαθὸν νοικοκύρην, τὸν ὅποιον μόλις τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, ἢ κουνειδῆτος ἰσχύς, ἦτις διωρθετο ὑπὸ τοῦ ὀλίγου προσεκτικῶν παρατηρητηῦ εἰς τὸ βάθος τοῦ βλέμματός του, ἢ μελανότης τῆς μακρᾶς γενειάδος του— δίδοντα εἰς αὐτὸν τύπον μᾶλλον στρατιωτικόν—σὲ ἐμπόδιζον νὰ θεωρήσῃς ὡς τὸν εἰρηικώτερον ἀνθρώπον τοῦ κόσμου. Ἐσυχώτατος ἐν τῇ κοινωνικῇ του συμπεριφορᾷ, παρὰ πάντων μετὰ προσοχῆς ἀκουόμενος, τηρῶν ὅλους τοὺς ἀστυκούς, τοὺς ὀρησκευτικούς ἀκόμη τύπους, γενικῶς δὲ τιμώμενος διὰ τὴν ὀρθότητα τῶν κρίσεών του, τὴν δύναμιν καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρός του.

Ἐν τοσούτῳ, κατὰ τὸ παλαιὸν τῶν μυθιστοριογράφων λόγιον, ὑπὸ τὴν φαινομένην ταύτην γαλήνην ἐλάμβανέ τι προσόμιον τρικυμία.

Ὁ τόσον φρόνιμος αὐτὸς ἀνθρώπος, τόσον συνήθους ἐξωτερικοῦ, τόσον ἀπλοῦς καὶ τόσον ἡρεμῶς, εἶχεν ἐν τούτοις μίαν ἰδέαν, μίαν ἰδιωτροπίαν, μόνομανίαν σχεδόν, κερφωμένην ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης κεφαλῆς του, ὡς ἔστρευν ἐπὶ βράχου, ἀλλὰ τίσῃ σφικτῶ, ὥστε εἶνε ἀμφίβολον ἂν ἐκρίζουμένης αὐτῆς, ὅπως λέγουσι οἱ ἐρωτευμένοι διὰ τὴν καρδίαν των, δὲν συνεξεριζοῦτο καὶ ἡ κεφαλὴ του.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι σπανίως ἀνέστυρεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς καὶ τὴν ἐξέθετεν ὑπὸ τὰ ἔρματα· ἀλλ' ὅταν ἠναγκαζέτο εἰς τοῦτο, τὴν ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸ φῶς περιβαλλομένην ὑφ' ὄλης τῆς ἐπιβλητικότητος, καταπνίγουσαν ὑπὸ τὴν ἀπεριόριστον πίεσίν τῆς πᾶσαν ἄλλην καὶ ἀναγκαζούσαν οἰουδῆποτε καὶ τὸν μᾶλλον αἰσθανόμενον τὸ γελοῖον αὐτῆς νὰ κύψῃ τὸ μέτωπον ἐν σεβασμῷ. Παρ' ἄλλοις ὅλ' ἐπνίγετο ἐκστομίζον αὐτὴν ἐν ὠκεανῷ καρχασιῶν· ἀλλ' αὐτὸν ἀνύψου ἢ ἐμψυχούσα τὴν ὑπαρξίν του μανία καὶ αὐτὸς ἤξευρε νάνυφοῖ καὶ αὐτὴν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν, ὥστε καὶ ἂν τὸν ἐκρινες κατὰ βάθος καὶ ἀπόντα μαρόν, δὲν ἦτο εὐκολὸν νὰ παρελθῆς ἀδιάφορος ἢ γελῶν πρὸ αὐτοῦ.

Ἐγὼ, καίτοι πολὺ φίλος τοῦ μακαρίτου— διότι δὲν εἶνε πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων, — ἴσως ἤμην ὁ τελευταῖος, εἰς ἃν ἀπεκαλύφθη. Ἄλλ' ὑπὸ περιστάσεις παραδόξους καὶ ἐν περιέργῳ εἰρημῷ γεγονότων ἄλλων, ἔτιν' ἀπ' αὐτῆς ἐξηρτῶντο, ὥστε εἰς ἐμὲ ἰδίᾳ ἐφάνη καὶ φανταστικῶς μεγάλη καὶ ἐπίσημος καὶ υπερβαλλόντως κωμικῆ.

Ἐνθυμούμαι ὅτι ἦτο ἑσπέρα Νοεμβρίου, ἐξ ἐκείνων, καθ' ἃς κκαταλαμβάνεται τις ὑπὸ δυσασίας τινὸς ἀθυμίας— πᾶν ἄμα πολὺ συγχινὸν τοῦ ρητινώρου, ἕπερ πολλοὶ περιέγραψαν καὶ περισταότεροι αἰσθάνονται— βλέπων τὸν οὐρανὸν περιβαλλόμενον ὡς ἀραχνούφαντον χιτώνῳ ἐκ μεγάλων φαιῶν νεφῶν, τὴν γῆν καλυπτομένην ὑπὸ θαμβοῦ τινος καὶ ἀορίστου φωτός, ὅποιον εἶνε συνήθως τὸ τῶν μεγάλων χιονωδῶν ἐκτάσεων τῶν βυρείων τόπων καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ βυθίζόμενα μετ' ἀπεχθοῦς κριγμοῦ εἰς τὴν λάσπην τῶν δρόμων, ἦτις τῷ κηλιδοῖ τὸ πανταλόνιον.

Συναντηθέντες δὲ διηυθύνθημεν εἰς ἓν πλησίον καπηλεῖον, ὅπως πάρομεν τὴν συνήθη διὰ τὴν ὄρεξιν πρὸ τοῦ δείπνου μαστίχαν, πρῶτου διευθυνθῶμεν εἰς τὰς οἰκίας μας.

Ἦτο μία ταβέρνα, ἐξ ἐκείνων τῶν καθαρῶς ῥωμαϊκῶν, δύο τρεῖς βαθμίδας ὑπὸ τὴν γῆν, σκιερὰ, ἐστρωμένη καὶ τοῦ παραμικροῦ ἔχρους καλλωπισμοῦ· οἱ τοῖχοι ὕγροι καὶ γυμνοί, ἐν ἀρχῇ μόνον καλυπτόμενοι ὑπὸ γελαιογραφῶν

των δημωδών φύλλων ή εκ βιβλίων και καζα-
 μιδων υπό κεκοιμημένων εικόνων του Γαριβόλδη,
 του Ναπολέοντος και άλλων ιστορικών προσώ-
 πων τῶ ἔδαφος ἀνάμεικτον πολλαχῶς και λα-
 σπῶδες, εἰς δὲ τὸ βάθος προβάλλοντες οἱ πύ-
 ραι τῶν βαρελίων, ἀτινα ἐκρύπτοντο εἰς τὸ
 σκοτὸς τοῦ μυστοῦ εἰς τὴν μίαν πλευρὰν εἶδος
 γραφείου, ἐφ' οὗ διακρίνετο ἀνοικτὸν κατὰστι-
 γον ῥυπαρὸν και ξεσχισμένον, χρησιμεῖον διὰ
 τὰ μεγάλα χρέη, διότι διὰ τὰ πρόχειρα και
 μικρὰ ἀντικαθίστα ἀξιόλογα πᾶν κατὰστιγον
 ἢ θύρα, εἰς τῆς ὅποιος τὸν προορισμὸν νάνοι-
 γοκαλεῖται εἰσδεχομένη τοὺς ἐπισκέπτας προσετέ-
 θη και ἡ καταγραφή τῶν χρεῶν και ἐπομένως
 ἐδέχετο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων της κοικίλια ἱερογλυ-
 φικὰ σημεῖα διὰ κωμωδίας χρακτῶμενα· τὸ
 εἶδος αὐτὸ τοῦ γραφείου ἦτο ἀναγκαῖον και
 διὰ νὰ καθῆται ὁ ταβερνιέρης, χουδρὸς τε-
 τράγωνος κατὰκλίκινος ἄνθρωπος, και διὰ νὰ
 ἀναποθέτῃ τὴ ποτήρια ὁ ὑπὲρτης, ἕνας παλ-
 ληκαρὸς ὡς ἐκεῖ ἄνω, ἀρεμάνιος, με τὴν πο-
 διάν κατὰκλιδωμένην ἐκ νερῶν και κρασιῶν,
 και ἀτημελῶς ἀναζωνομένην εἰς τὰ ὀπίσω
 τῆς ὀφύρας, ξεμκνικῶτος και μὲ τόνον φωνῆς
 προστακτικῶτάκτον, ὅταν ἐζήτει τὰς διατα-
 γὰς σου.

— Αἰ, και πότ' ἐλευθερόνεται ἡ γυναικά
 σου; τὸν ἠρώτησα λαμβάνων τὸ ποτήριον με
 τὴν μαστιχάν, ὅπερ μοι ἔβαινον ὄρθιον ἐπὶ τῆς
 κλάμης του ὁ ὑπὲρτης.

— Μὰ σὲ κινένα μῆνα.

— Αἰ, λοιπὸν θάχουμι χαρὰς και βαφτίσια...

— Ἄ μπᾶ!

— Γιατί; Σὲ καλὸ!

— Ἄμ' τί; ἐδῶ θὰ τὸ βαφτίσω;

— Πῶς λοιπὸν;

— Ἄμ' τῶχω τᾶμμα, τὸ πρῶτο ποῦ θὰ κά-
 μω, νὰ τὸ βαφτίσω ὀτὴν Ἁγίᾳ Σοφίᾳ.

Ἐγέλασα. Προφανῶς ἤσταισθετο.

Ἄλλ' ἐκεῖνος βλοσυρῶς ἐμβλέπων με:

— Τί γέλας; μοι λέγει.

— Ἄμ' εἶνε νὰ μὴ γέλασω; Ὅτὴν Ἁγίᾳ-
 Σοφίᾳ, αἰ, χᾶ, χᾶ, χᾶ!!

— Πᾶ νὰ σοῦ πῶ! Τί και σὺ λοιπὸν;

Δὲν ἤμην ἐκεῖ διὰ νὰ τὸ ἔξέρω, ἀλλὰ δὲν
 πιστεύω ὁ δουλοφονοῦμενος Καίσαρ, νὰ ἔδωκεν
 εἰς τὴν φωνὴν του ἐκφραζοῦσαν ὅλον τῆς ψυχῆς
 του τὸν πόνον, θλιβερώτερον και μᾶλλον ἐλεγ-
 κτικὸν χρωματισμὸν, ὅταν ἔλεγε τὸ περιφρημὸν
 του *Tu quomae, Brute?*

Ἐπίσης οὔτε ἡ ἱστορικὴ μᾶς διδάσκει, οὔτε
 ἐγὼ εὐαθὲς ποτέ, ἂν ὁ βασιλεὺς συνεκινήθη ἀπὸ
 τὴν ἀπαρκατικὴν ἐπιφώνησιν τοῦ αὐτοκράτο-
 ρος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἤμην Ῥωμαῖος, και ἄλλως
 τε τὸν ἠγάπων τὸν Γεώργιον μου, τὸν ἠγάπων.
 Ἐν τούτῳ, κατὰ ἰδὼν ὅτι ἐπειράζετο, ἐτόλ-
 μῆσα νὰ τῷ εἶπω:

— Μὰ πιστεύεις ἀλήθεια πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ
 ποτέ;

Τότε ἀπλόων ἐκεῖνος τὴν στυβαρὰν χεῖρα
 του και σείων με ἀπὸ τοῦ ὤμου:

— Θὰ γίνῃ, μοι λέγει, θὰ γίνῃ και γρήγορα...
 Καὶ δὲ θὰ τὸ βαφτίσω τὸ παιδί μου παρὰ ἐκεῖ
 ποῦ σοῦ εἶπα!

Ἄναμφιβόλως ἔπρεπε νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν.
 Ἐξ ἀποφάσεως εἶχον ἐνώπιόν μου ἕνα τρελ-
 λόν, ἕνα μονομανῆ, πιστεύοντα εἰς τὴν Ἄπο-
 κάλυψιν, ἀναγινώσκοντα τοὺς χρησμούς του
 Ἁγαθαγγέλου, προσδοκῶντα ἀνάστασιν νεκρῶν
 και ζωὴν τοῦ μέλλοντος.

Διότι βεβαίως ὑγιὴς ἄνθρωπος δὲν ἦτο δυ-
 νατὸν νὰ περιπέσῃ εἰς τοιαύτην ἀπάτην· τί
 φρονεῖτε;

Αἱ πίστεις τῶν παρελθόντων χρόνων ἐκοιμή-
 θησαν πλέον καλὰ εἰς τοὺς τάφους των — τὰ
 στήθη τῶν πατέρων μας· αἱ πομφόλυγες τῆς
 ὕπνου καὶ ἐπιθυμίας διεσπάρησαν ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς
 πραγματικότητος, αἱ ἐλπίδες τῆς συνεχίσεως
 και κληρονομικότητος τῆς δόξης ἄλλης γε-
 νεᾶς κατέφυγον ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰς χώρας τοῦ
 ἀπιθάνου, τοὺς ἐθνουσιαστὰς διεδέχθησαν οἱ
 σκεπτικαί, τοὺς πατριῶτας οἱ κοσμοπολιταί...
 Ἄλλοι καιροὶ ἄλλα ποικίλα, ὡς ἔλεγεν ὁ Χαί-
 νος. Ἡμεῖς τὴν καλὰ κληρονομήσαμεν...

Τί ἤθελε τὸ φάντασμα τούτο, ὅπερ ἐξύπνα
 αὐτὸς και περιήγεν ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἐκλιπὸν,
 σαββανωθὲν, ταφὴν δι' ὅλους μας, ἀλλὰ μόνον
 δι' αὐτὸν ζωντανόν, ὀλοζώντανον;

Τί ἐζήτει ἀπὸ ἡμᾶς, οἵτινες τὸ ἐκηδεύσαμεν
 και τὸ ἐθαψαμεν με ὅλας τὰς ἀνηκούσας τιμὰς;

Ἡρυκόλαξ δραπέτευον τοῦ τάφου του ἐν στα-
 θερᾷ μεσημέρῳ, δὲν ἦτο ἀξιὸν οὔτε τοῦ φόβου
 μας, ἀλλὰ μόνον τοῦ γέλωτός μας.

Τί ἐζήτει ἀπὸ ἡμᾶς;

Δὲν ἦτο πλέον αὐτὸ διὰ τὴν ἐποχὴν μας,
 οὔτε ἡμεῖς εἴμεθα δι' αὐτό. Παρῆλθεν ὁ καιρὸς
 τῶν γιγάντων και ἡμεῖς τὴν φαεινὴν του μαρ-
 φῆν, ὡς ὑψοῦτο ὑπερνεφῆς ἐπὶ τῶν καλοσαίων
 κολλήρων του, δὲν ἠδυναίμεθα νὰ τὴν ἴδωμεν
 οὔτε ρίπτοντες τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθένος.
 Βεβαίως ἦτο τρελλός!

Και ἐν ταῦταις δὲν ἔφυγα. Ἀνεξήγητός τις
 δύναμις μ' ἐκάρρωσεν, ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἔδα-
 φους τοῦ καπηλείου. Ὡσὸν ἡ ἐπιτεθεῖσα τοῦ
 ὤμου μου χεῖρ του ἦτο σιδῆρα, ἠσθάνθη τὴν
 σπανδυλικὴν μου στήλην καμπτομένην, τὰ γό-
 νάτά μου ἐκνευρίζομενα. Δὲν ἠδυναίμην νὰ φύγω.
 Ἡκράδοξος ἔλκεις μὲ συνεῖχεν εἰς ὀρισμένην ἀπ'
 αὐτοῦ ἀπόστασιν.

Ταῦτοχρόνως ἐσπῆς, σφραγίσας σκέψων ἀπο-

σθεσθειςῶν, ἰδεῶν λησμονηθειῶν, διανοημά-
 των κευκωμένων ἐξηγειροῦτο αἴφνης και ἀνὰ
 μία και ὄλοι διὰ μίαν ἐβόμβησαν, ἐθαυροῦσαν, ὡς
 κῶνωπες ὄχληροι, ὡς δὲν δύναται τις νὰ πο-
 διῶξῃ, μ' ἐξέλιξον. Μυστηριῶδές τι ἐτελεῖτο
 ἐν ἐμοί. Καὶ ποῦ τῶν ὀμμάτων μου, ὑπὸ τὴν
 χαμηλὴν και πνιγερὰν τοῦ καπηλείου ὀροφὴν,
 ἀνὰ μέσον τῶν εἰς τὸ βάθος βαρελίων ἀνεφαί-
 νοντο, διήρχοντο και ἐξερπνίζοντο ἀμυροῦθαῖ-
 σαι εἰκόνες, ἐκλείπουσαι σκιαὶ και λάμψεις ἀ-
 στρακτικαί, αἵτινες ἐφώτιζον παρελθούσας ἡ-
 μέρας.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἤρχιζα και ἐγὼ νὰ γίνω-
 μι τρελλός, ἀφοῦ δὲν κατεξανισταίμην και δὲν
 ἐπεχειροῦν νὰ τοῦ βγάλω τὴν τρέλλαν του!

Τὸ δὲ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ σκηνὴ τοῦ καπη-
 λείου μοι ἐπαφῆκεν ἰσχυροτάτην ἐντύπωσιν.

Δὲν ἐγνώριζα λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν,
 ὅστις ἐπὶ τόσα ἔτη ἦτο φίλος μου; Τίς ἦτο
 αὐτός, ὅστις ἐτόλμα νὰ φρονῆ και νὰ λέγῃ, ἐν
 πεποιθήσει, νήφων, γρηγορῶν, ὅτι δὲν ἐτόλ-
 μων νὰ ἐνδρευθῶσι κἂν πλέον ὄλοι τριγύρω
 του; Τί ἦτο αὐτός, ὁ βλέπων χωρὶς νὰ τυφλω-
 θῆ ἀντικατοπτρισμούς, ὅστις ἤρθετο ναῦτα-
 πατάται και τὴν ἀπάτην του αὐτὴν νὰ ἐξαιρῇ
 εἰς δόγμα και νὰναγκάζῃ και ἐμὲ ἀκόμη νὰ
 μένω πρὸ αὐτοῦ ἀφωνος; Μωρὸς βεβαίως ἦτο
 ἀφοῦ εἰς τὴν τυφλὴν του αὐτὴν πίστιν ὑπέτασσε
 και προλήψεις ἄλλας και παραδόσεις και αἰσθη-
 ματὰ και φίλτρα. Ἄλλὰ μέγας βεβαίως και ἐν
 τῇ μαρῆς του, ἀφοῦ κατάρθω διὰ τῆς παρου-
 σίας του μόνως νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν παλαθωμάραν
 του αὐτὴν ἐν ἡλῆ της τῇ ἐξάλλῳ μεγαλειότητι.

Δυστυχῶς δὲν ἦτο οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὰ ἄλλα.

Γεννηθεὶς ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν δὲν εἶχεν ἔτι
 δύσει ὀλατελῶς ὁ ἥλιος τῶν ἀναμνήσεων τοῦ
 μεγάλου ἀγῶνος, καθ' ἣν ἔζων ἔτι τὰ συντρίμ-
 ματὰ αὐτοῦ, ἐκ πατρὸς πολέμησαντος κατὰ
 τοῦ Ἰσραήλ και πληρωθέντος ἐν Πέτῳ, φέρον-
 τος δ' ἐπὶ τῆς καρδίας του ὀμοῦ με τὸ γαῖθα-
 λι του τὴν πίστιν γενικῆς ἡμέραν τινα ἐξεγέρ-
 σεως τοῦ Γένους, εἶχεν ἀποταμιεύσει λεληθό-
 τως ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του και τῇ ψυχῇ του φρο-
 νήματα και σκέψεις γενεᾶς ἄλλης, τῶσαν στερ-
 ραῖς ἐγγαρχηθείσας. Ἴσως δὲ και ἡ φύσις αὐτοῦ
 ἢ ἐπίμονος συνετέλεσεν ὅστε μόνος πιθανὸν αὐ-
 τὸς νὰ μὴ στέρεθῃ οὔδε με τὴν πάροδον τῶν
 χρόνων ν' ἀποβάλλῃ τὰ διδῶντα τῶν πρώ-
 των ἐτῶν του.

Και λοιπὸν, Ῥοβινσῶν, ἀποπλανηθεὶς ἐν
 μέσῳ ἐποχῆς ἐρήμου τῶν αἰσθημάτων και τῶν
 πόθων οἵτινες ἐγαλοῦχησαν αὐτόν, ἐδημιούρ-

γει ἄνθρωθεὶς περὶ ἐξυτὸν κόσμον φανταστικὸν
 ὀλόκληρον, παραγοποιῶν ὀνειρών, ἐν ἣ ἔζη.

Τί ἔμαλεν αὐτῷ ἂν αἱ πέριξ του, ὀλιγόπιστοι,
 ἐμυῶπαζον πρὸς τὸ φῶς τῆς ἡοῦς, ἦν αὐτὸς ἡ-
 γρῶπνε ἀναμῶντων προσεγγίζονταν; Τί πρὸς αὐ-
 τόν, ἂν ὀσημέραι ἐπὶ πλέον ἠρημοῦτο ὁ κύκλος,
 ἐν ᾧ ἦτο καταδεδικασμένος, ὡς εἶπεῖν, νὰ δια-
 βιώσῃ; Ἡ γενεά, ἣτις ἐπίστευε και ἐκκληροδό-
 τησεν αὐτῷ τὸ ἰδανικὸν του εἶχε, παρέλθει ἄλη-
 θῶς. Ἄλλὰ και αὐτῇ, ἡ νόθος τὰ αἰσθημάτων
 και διεσθαρμένη τοὺς πόθους, ἢ ἀποπτύουσα
 τὰς πίστεις τῶν πατέρων της, ὅταν ἔβλεπε πρὸ
 αὐτῆς τὸν Μεσσίαν τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως ὀὰ
 τὸν ἀνεγνώριζεν ἀμέσως και ὀὰ τὸν ἠκολούθει
 μέχρι τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὅπου αὐτὸς ὀὰ ἐβά-
 πτιζε τὸ παιδί του!

β'.

Τὸ δωμάτιον εἶνε εὐρὸ και σκιερὸν. Ἡ δια-
 κόσμησις αὐτοῦ εἶνε καθαρῶς οἰκοκυριαῖ τῆς
 μέσης τάξεως. Διὰ τῶν πυκνῶν ἐμπετασμάτων
 μόλις ἐπιτρέπεται ἢ εἰσοδος εἰς τὸ ἀμυρόν ἡ-
 δη φῶς τῆς δειλῆς. Σιγῇ ἐπικρατεῖ. Τὸν ὀύ-
 ρθον τῶν βημάτων ἀμβλύνοσι παχέαι βε-
 λῆνται, ἠπλωμένοι κατὰ γῆς. Μία κενθῆλα
 ἐπιχέει τὴν τρομαλέαν λάμψιν της κρημαμένη
 πρὸ τοῦ ἀνωθεν τῆς θύρας ἐγειρομένου εἰκονο-
 στασίου, ἀπαραιτήτου ἔτι ἐν τῇ διακοσμῆσει
 δωματίου τοῦ ὕπνου παρὰ πάση οἰκογενεῖ τῆς
 μέσης ἢ κατωτέρας τάξεως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ,
 συγκεντροῦντος δὲ μετ' ὀλίγων προλήψεων και
 νηστειῶν τὴν ὕστατην ἐκδήλωσιν τοῦ ὀσημέραι
 ἀμυρομένου θρησκευτικοῦ αἰσθηματος, και
 τὴν μόνην ἰσως, ἦν ἠδύνατο νὰ ἐκζητήσῃ παρὰ
 τῶν ἀνθρώπων τούτων ὁ χριστιανισμός, ἀδύ-
 νατος νὰ ἐννοηθῇ ἀνευ ἐξωτερικεύσεως και εἰ-
 δους τινὸς σχεδὸν εἰδωλοκρατίας.

Εἰς τὸ βάθος ἐπὶ κομψῆς κλίνης ὑπὸ μετα-
 ζοῦφῃ οὐρανὸν κατὰκειται ἡ ἐτοιμῶγεννος νεαρὰ
 γυνή, ὀρχρὰ και λυμφατικῆ, φέρουσα δ' ἐπὶ τοῦ
 συμπαθοῦς προσώπου της ἐμφανῆ τὴν ἀποτύ-
 πωσιν τῶν ἀλγηδόνων, ὡς διεγειροῦσιν αὐτῇ τὰ
 πρώτα σκιρτήματα τοῦ βαθμηδὸν ἐμφυχοῦμέ-
 νου ἐν τῇ κοιλίᾳ της ἀνθρώπου. Ἡ διπλῆ ὀ-
 παρξίς, ἦν ἐγκλείει ἐν ἐαυτῇ, τῇ προξενεῖ πᾶσαν,
 τὸν ὀποῖον τὴν ἀναγκάζει νὰ φανερώσῃ στέ-
 νουσα τὸ μικρὸν θηρίον, ὅπερ ἀνυπομάνει νὰ ἐ-
 ξέλθῃ τῆς κρυπτης του.

Ἡ μάτια, γράτια δύστροπος, ἀμαθῆς και ἐρ-
 ρυτιδωμένη, με μαύρην καλύπτραν ἐπὶ τῆς κε-
 φαλῆς και τὰ κλασικὰ ὀμματουάκια ἐπὶ τῆς
 μύτης, πηγαίνεσθεται με ὕρας ἀπησχολημέ-
 νων. Χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδήσιν τοῦ μεγάλου ἐρ-
 γου εἰς τὸ ὀποῖον ὀπηρετεῖ, ἀποδιώκει τοὺς
 παρισταμένους θορυβωδῶς, κρηναίξει, βλασφη-
 μεῖ, τὰ βάλλει με τὴν ὀπηρετήρικην και λυκαουμ-

πάντασι ὅπως οἱ γαλακτοπόδαι κατὰ τὴν ὥ-
ραν τῆς ἀμέλειας.

Ὁσμὴ τις λιθάνου πληροὶ τὴν αἴθουσαν.

Ἀπαρραλλάκτως σχεδὸν ὡς νὰ παρίσταται
τις εἰς σκηνὴν νεκρικοῦ θαλάμου. Τὸ αὐτὸ δει-
μαλέον καὶ ὑπόχρον φῶς, αἱ κανδήλαι καὶ αἱ
λαμπάδες, ὁ λίβανος, ἡ σιγὴ καὶ τὸ δέος, ἦν
διακόπτει αἴφνης ἐκεῖ μὲν ἀνάρτητος μὴ συγ-
κρατούμενος λυγρὸς τινος τῶν οἰκείων, ἐδῶ δὲ
σπαρακτικὴ τις κραυγὴ τῆς μητρός.

Μόνον ὅτι ἐκεῖ μὲν οἱ παριστάμενοι κλαίου-
σιν, ἐδῶ δὲ μειδῶσι. Καὶ ἐνῶ ὁ ἀποθνήσκων
μετὰ λύπης προπέμπεται, ὁ ἀνθρωπιστικὸς ἐκεῖ-
νος ἐκεῖ, ὅστις ἀσυνειδήτως σκλεύει ἐπὶ τῶν
προσκεφαλαίων ἐκπληττήμενος, οἰμῶζων καὶ
βιγῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαψύχῳ, ὀδυνηρὰ αἰ-
σθῆσει τῆς ζωῆς, προκαλεῖ τὴν χαρὰν τῶν πα-
ροστώτων.

Διατί;

Ἡ γνώστη εὐχὴ ἐνός Πέρσου ποιητοῦ:

«Παιδίον, ὅταν ἐγενῆσαι, σὺ μὲν ἐκλαίεις, ἡμεῖς
δ' ἐγελῶμεν· εἴθε, ὅταν θάποθνήσκῃς, σὺ μὲν
νὰ γελᾷς, ἡμεῖς δὲ νὰ κλαίωμεν», ἥς τὸ ἥμισυ
σχεδὸν πάντοτε ἐφαρμύζεται καὶ ἐν τῇ καθ' ἡ-
μέραν ζωῇ, εἶνε μόνον ποιητικὴ φρασσιολογία.
Διότι εἶνε ἀσκοπος ἡ χαρὰ, ὅταν πρὸ τοῦ ἀν-
θρώπου γεννωμένου ἀπλοῦται ὁ δύσπλοος ὠκε-
ανὸς τῆς ζωῆς καὶ ἀδικαιολόγητος ἡ λύπη, μὴ
δυναμένη νὰ προσβῇ ὡς ἐπαρκὲς ἐπιχείρημα
οὔτε αὐτὸ τὸ ἄλλος τοῦ χωρισμοῦ, ὅταν πρὸ
τοῦ ἀποχωροῦντος οὐδὲν ἄλλο διαφαίνεται ἢ
ὁ ἥσυχος τοῦ τάφου πυθμὴν καὶ οἱ τέσσαρες
ξύλινοι τοῖχοι τοῦ φρετέρου.

Ἄλλὰ τὰ τοιαῦτα δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν δι-
καιουσίαν τῆς σκέψεως.

Ὁ αὐτοματισμὸς εἶνε πολὺ ἀνώτερος αὐτῆς,
ἥτις εἶνε ἡ ὑστερότοκος τῆς διανοίας.

Εὐρισκόμην εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς συνε-
χομένης πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός αἰθού-
σης· κεκρυμμένος ὀπίσω τοῦ παραπετάσματος
καὶ ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ παραθύρου, εἶδον ἐ-
λευθερίαν εἰς τὸ βλέμμα μου καὶ τὸ πνεῦμά
μου νὰ κολουθῶσιν ἄντικα δρόμον ἤθελον· ἀλλὰ
τὸ μὲν βλέμμα μου ἐπέσυρεν ἀνεπιγνώτως ἡμι-
καθὲς τι κατὰμαυρον δένδρον, ὀρθούμενον ἐντὸς
γειτονικοῦ κήπου· τὸ δὲ πνεῦμά μου δὲν ἠδύ-
νάμην νὰ προσπᾶσω τῆς ἐπιμόνου σκέψεως περὶ
τοῦ εἰς τὸ πλάγι μου τικτομένου παιδίου. Εἶ-
χαν πρὸ ὀλίγου ἀκούσει τὰς διατόρους καὶ πα-
ρατεταμένους φωνὰς τῆς νέας γυναικός, ἥς τὰ
σπλάγχνα ἔμενον ἔρημα τοῦ ἐπὶ ἐννέα μῆνας
στούκου τῆν. Εἶχα ἰδεῖ τὴν μαμμὴν τρέχου-
σαν, ἀνάσκουμτῶμένην καὶ ἀπρωθούσαν μετ' ὀρ-
γῆς τοὺς πρυστιγγάνοντας τῇ διαβάσει τῆς
τῆν πενθερὰν ἀνυμνίζουσιν καὶ ἀνερευθῶσαν

τὰ τρουλάπια, ὅπως κομίσῃ ὄξος ἢ ἄλλο τι
ἀρωματικὸν εἰς τὴν πάσχουσαν κέρην τῆς τὰς
ὑπερτροφίας ἀνακαρσσομένης ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δια-
σταυρούμενας καὶ προσβλεπούσας ἀλλήλας μετὰ
πυρροῦ μειδιήματος καὶ ἀνοιγοκλειούσας τὰς
θύρας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιταγῶν τῆς μαμ-
μῆς· τὸν Γεώργην, ὅστις ἐβήματιζεν ὀλίγον ἀ-
πωτέρω μου σκεπτικῶς.

Μετ' ὀλίγον ἡ σιγὴ ἀπεκατεστάθη καὶ πάλιν.

Μόνον ὑπόκωφός τις γαγγυσμὸς ἠκούσθη συ-
νεχῶς ἐπαναλαμβανόμενος παρὰ τὸν τοῖχον...

Ὁ Γεώργης ὤρμησεν ἐκ τῆς θύρας τῆς αἰ-
θούσης, ἡ μαμὴ προσέτρεξεν ἐκ τῆς ἀντικρυνῆς
καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀρτίτοκον παιδίον
τοῦ, ἐν ἀρκετῇ καλοκαυμμένῳ ἀγῶρι, κατα-
κόκκινον καὶ κραυγᾶζον γοερῶς.

Τὸ παιδίον, ὅπερ ἔμελλε νὰ δεχθῇ ἡ κολυμ-
βήθρα τῆς Ἁγίας Σοφίας, εἶχε γεννηθῆ!

Ὁ δὲ ἦτο κοπιῶδες ἄμα καὶ ἄσκοπον νάφηγηθῆ
τις τὰς οικογενειακὰς ἐριδας, τὰς θυριδιώδεις
σκηνάς, αἵτινες ἐξέσπασαν ἐν τῷ οἴκῳ χάριν
τῶν δύο ἀντιμαχόμενων προλήψεων, ἄμα ὡς ἑ-
ριστικῶς ἐπιστάθη ὅτι ὁ πατήρ καὶ μετὰ τὴν
γέννησιν τοῦ παιδίου δὲν συγκατένευεν εἰς οὐ-
δεμίαν ὑποχώρησιν καὶ ἐξηκολούθει ἐπιμένων
εἰς τὴν ἰδέαν του νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀβάπτιστον.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέζαν ὁ πενθερῶς, ἀστὸς προσ-
κεκολλημένος ἰσχυρῶς εἰς τὰς θρησκευτικὰς
προλήψεις, καθ' ὅς εἶνε μέγα ἀμάχητος ἢ μὴ
βάπτισις τοῦ νεογεννήτου, διεκήρυξε ῥητῶς ὅτι
δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ κούουν τῆς παλαβω-
μάρας αὐτοῦ τοῦ τρελλοῦ. Ἡ πενθερὰ, παχεῖα
καὶ ἐλευθερὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν γλώσσαν
μεϊδιόση, ἔκοψε κ' ἔρααφεν ἱκανὰ κατὰ τοῦ
γαμβροῦ τῆς, ἐνῶ ἡ ἀξιότιμος Μαμμὴ—νομί-
ζουσα δικαίωμα καὶ καθήκον τῆς ὡς ἐκ τῆς
θέσεώς τῆς νὰ ἀναμιγνύηται εἰς τὰ οἰκιακά—
ἐκπρόσθη ὑπὲρ τῶν τολημηρῶν μέτρων καὶ ἐπρό-
τεινε νὰ βαπτισθῇ τὸ παιδί χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ
εἰδήσιν ὁ κύριος Γεώργης.

Τὸ ὄμμα δὲ ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦτο ἡ
ταλαιπωρὸς μήτηρ, μὴ δυναμένη νὰ ἐκφέρῃ
γνώμην καὶ ἀνακλίνουσα τὴν φλέγουσαν κεφα-
λήν ἐν Ὀλίφει ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων καὶ ὑπο-
γογγύζουσα ἐκ πόνου καὶ λύπης.

Ὁ δὲ ἦτο ὅταν παρουσιάσθη ὁ Γεώργης εἰς
τὴν οικογενειακὴν συνάθροισιν, ἡ πρότερον τό-
σον θρασεῶς ἐγείρασα τὴν κεφαλήν κατὰ τῶν
σχεδίων του ἀντιδραστῆ· ἐλώφαζεν ἀμέσως ἡ
πενθερὰ ἔκρινε καλὴν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου,
ὅπως δῆθεν ἐπιστάτη εἰς τὴν ἐταμιασίαν ἀνα-
φυκτικοῦ τινος διὰ τὴν λεχῶ, ἡ δὲ κυρία Μαμ-
μὴ ἔκρινε ὀφελιμώτατον νὰ παύσῃ παντὶ σθένει
πᾶσαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐμιλίαν, ὅτε μὲν
περιθάλπουσα τὸ μικρὸν, ὅτε δὲ συνδουλιζούσα

τὸ ἐν τῇ ἐστία πῦρ. Μικρὰς τις ἀψιμαχίας συνεκρο-
τήθη μόνον μετὰ τοῦ πενθεροῦ, περιορισθέντος
ὅμως καὶ τούτου μετ' ὀλίγον νὰ γυρῶν ὀπί-
σω τοῦ μεγάλου ἱταρωτοῦ μανδηλίου του, ὅπερ
τῷ ἐχρησίμευον ὅπως καθαρὴ τὴν μύτην καὶ
τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοῦ ταμβάκου.

Οὔτε δὲ ἀποκρῶς ἐτολήθη πραξικόπημά
τι, κατὰ τὴν θαρραλέαν συμβουλὴν τῆς μαίας.
Ἦτο δὲ ὄντως παράδοξος ἡ γοητεία καὶ ἡ μαν-
τευομένη ἰσχὺς τοῦ ἀνδρός τούτου, πρὸ τῶν
προλήψεων τοῦ ὅποιου ἐτρέποντο εἰς φυγὴν
πᾶσαι αἱ τῶν ἄλλων, ὅσον ἰσχυραὶ καὶ λογι-
κώτεραι καὶ ἂν ἦσαν.

Καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασιν τῶν συγγενῶν καὶ
τῶν φίλων, παρὰ τὴν διατυμάνισιν τοῦ πράγ-
ματος καθ' ὅλην τὴν γειτονίαν καὶ τὴν γει-
κὴν κατακραυγὴν τῶν ἀξιότιμων τοικοκυράδων
καὶ παρὰ τὴν διαμαρτύρησιν τοῦ Παπᾶ-Χα-
ραλάμπους ὅτι αὐτὸς ἀπονίπτεται τὰς χεῖρας,
—πράγμα τὸ ὅποιον σπανίως τῷ συνέδριονεν,
—ἂν πάθῃ τίποτε τὸ παιδί, —τὸ παιδί ἔμει-
νεν ἀβάπτιστον.

Καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ. Διήλθε τὸν πρῶτον
μῆνα, διήλθε τὸν δευτέρον, διήλθε τὸν τρίτον
καὶ καθέξῃς· ἀπεγαλακτίσθη· ἔπειτα ἤρχισεν ἡ
ὀδοντοφυΐα, τὸσον ἐπώδυνος καὶ τόσου κινδύ-
νος ὑποκρῶπτουσα διὰ τὰ μικρὰ καὶ τὸ παι-
δίον ὑπέφερον ἡ μήτηρ ἀπετόλμησε μικρὰς τι-
νας παρατηρήσεις· ἡ πενθερὰ διετύπωσεν αὐ-
τὰς εἰς ἀπαίτησιν, διότι ἄνθρωποι εἰμεθα,
πολὺς ξέρεи...

Ἄλλ' ὁ πατήρ, ὡς ἐννοεῖται, διέμεινεν ἀ-
καμπτος. Μόνον ὅτι ὄφθη μετὰ πλείονος ἐν-
διαφέροντος καὶ συχνότερον κύπτων ἐπὶ τοῦ λί-
κνου τοῦ νηπίου καὶ ἐφωράθη ἀναγινώσκων ἡ-
μέραν τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ του βιβλίον φέρον
ἐπιγραφὴν: «Περὶ τῶν κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡ-
λικίαν νόσων».

Ἐὐτυχῶς ὁ κίνδυνος παρήλαε καὶ ὁ δράκος
ἀπέκτετε χωρὶς νὰ βαπτισθῇ ὠραιότατος ὀ-
δόντας.

Μετὰ μικρὸν ἤρχισε νὰ βαδίζῃ, κατέλιπε τὴν
βρεφικὴν ἡλικίαν καὶ ἀνεπτύσσετο ἐκτάκτως.
Μετὰ τρία δὲ ἡ τέσσαρα ἔτη ἦτο χαριτωμένον
ἀνθρωπάριον, κομψόν, ζωηρὸν καὶ φιλομειδῆς·
ἤρχισε νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐθαυμά-
ζετο διὰ τὰς καταπληκτικὰς αὐτοῦ προόδους.
Ταχέως μετεπήδησεν ἀπὸ τῶν τελευταίων εἰς
τὰς ἀνωτέρας τάξεις τοῦ ἀλληλοδιδασκτικοῦ.
Ἐμελέτα πολὺ, ἀπεμνημόνευεν εὐκόλως τὰ δι-
δασκόμενα, ἡ δὲ νοημοσύνη αὐτοῦ ἡ ἐμφυτος
παρακινούσα αὐτὸ περὶ πάντων νὰ μεριμνᾷ καὶ
περὶ πάντων νὰ μανθᾷ, συνεβάλετο μεγάλως
εἰς τὴν εὐμάθειαν αὐτοῦ. Τὸ πνεῦμα ὅμως αὐ-

τοῦ ἦτο ὀξύθυμος καὶ εὐερέθιστον, μικρὰ δὲ ἀ-
φορμὰ ἤρκεον νὰ διαταράξωσιν αὐτό.

Διὰ τοῦτο μεγάλῃν ἠσκίησεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπι-
ροὴν μικρὸν τι ἐπεισώδιον, τὸ ὅποιον τῷ συνέβη
ἐν τῷ σχολείῳ ἡμέραν τινὰ, δι' οὗ τὸ πρῶτον
τῷ ἀπεκαλύφθη ὅτι διέφερε πῶς τῶν συνομη-
λικῶν του.

Ἐλλείψει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ του ὀνόματος
ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῇ γειτονίᾳ, ἐν τῷ σχολείῳ ἀ-
πεκαλεῖτο ἐπὶ διὰ τοῦ συνήθως εἰς τὰ μικρὰ
διδόμενου ὀνόματος ὁ δράκος. Οὕτως διέκριναν
αὐτὸν ὁ διδάσκαλός του, αἱ συμμαθηταὶ καὶ οἱ
φίλοι του.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ
σχολεῖον νεώτερόν τι παιδάριον, ξανθὸν καὶ ἀ-
νήσυχον, τὸ ὅποιον ἐκάθισε πλησίον τοῦ Δρά-
κου εἰς τὸ θρανίον. Οἱ μικροὶ κύριοι δὲν ἐχρηιά-
ζοντο συστάσει ὅπως γνωρισθῶσι· παρατηρή-
θησαν ἀμειψίως καὶ τὸ ξένον παιδάριον ἠρώ-
τησε τὸν Δράκον ἀμέσως:

- Πῶς σε λένε;
- Δράκο.
- Δράκο; Χά, χά, χά! Κοτζάμ παιδί!
- χά, χά, χά!
- Τί γελᾷς; ἠρώτησεν ὁ Δράκος θυμῶσας.
- Ἄμ' εἶνε νὰ μὴ γελᾷσω; Δράκος ἀκούς!

δέκα χρονῶν παιδί!

- Καὶ τί πῶς εἶμαι δέκα χρονῶν;
- Ἄμ' μάθε λοιπόν, εἶπεν ὁ μικρὸς λαμβά-
νων ὕψος διδακτορικόν, πῶς δράκους λένε μόνο
τὰ μικρὰ παιδάκια, ὄχι ἄνθρώπους· σὺν κ' ἐ-
μας; κατὰλαβες; Νά, κύττα τριγύρω σου, εἶ-
δες κανέναν ἄλλον νὰ τὸν λένε δράκο; Μονάχα
τὸ μικρὸ ποῦ κρατᾷ ἐκεῖν ἡ γυναῖκα ἀπ' ὀ-
πίσω ἀπ' τὴν πόρτα. Ἐμένα μὲ λένε Κώστα,
σὺν ἄλλο Γιάννη, τὸν ἄλλο Νικήτα, τὸν ἄλλο
πάλιν Γιάννη...

Εἰς τὸν Δράκον ἔκαμε πολλὴν αἰσθησὶν τὸ
περιστατικὸν τοῦτο. Ἐπαναθῶν ἐκ τοῦ σχο-
λείου ἀφηγήθη αὐτὸ κλαίων εἰς τὴν μητέρα
του, ἀπήτησε δὲ νὰ τῷ εἰποῦν διατί τὸν ἐλεγαν
ἀκόμη δράκο.

— Ἔτσι θέλει ὁ πατέρας σου, τῷ εἶπεν ἡ
μήτηρ ἵνα εὖρη διέξοδον τῆς στενοχωρίας τῆς.

Τὸ δὲ ξένον παιδάριον, ὅπερ εἶχεν ἐν τῇ ἀ-
γνοίᾳ καὶ τῇ ἐπιπολαιότητι του ἐπιφέρει τὴν
σύγχυσιν ταύτην, ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἔμεινεν ἀρ-
γόν. Εἰς τὸ ἀνήσυχον καὶ σαρκαστικὸν πνεῦμά
του ἔδωκεν ἱκανὴν τροφήν ἢ μετὰ τοῦ Δράκου
συνομιλία του.

Διηγῆθη αὐτῇ εἰς ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχο-
λείου καὶ τοῖς ἐξήγησεν ἐμπεριστατωμένως πό-
σον ἀστέιον ἦτο κοτζάμ παιδί, ὡς ἔλεγε, κα-
ποκαλεῖται ἀκόμη δράκος.

Ὁ δὲ εἶπε ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλο ὄνομα.

Τὰ ἀπλοῖα παῖδια παρεξενύθησαν σφόδρα διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο.

Δὲν εἶχε λοιπὸν ὄνομα ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Σαράντη, ὅς ἄλλα δὲν ἔχουσιν ἐπώνυμον!

Τοῦτο διήγειρεν εἰδὸς τι φόβου παρὰ τοῖς μικροῖς καὶ δικαίως, ἀφοῦ αὐτοὶ κάλλιον ἴσως ἠδύνατο νὰ νοήσωσι τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὀνόματος ἢ τὴν τοῦ ἐπωνύμου.

Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐκδηλώσωσι τὸ παράδοξον αἰσῆμα τοῦτο πρὸς τὸν ἀβάπτιστον συμμαθητῶν, προσεγγίζον περιπτου πρὸς ὅ,τι θὰ ἠσθάνοντο μεγάλα παῖδια, ἄνδρες, ἀπέναντι νόθου!

Οὐχ' ἦν τὸν ὁ δράκος κατὰ ὑποπτύθη καὶ συγκαίως εὗρισκεν ἀφορμὰς δυσαρρεσειῶν.

Ἐπερίμενε δ' εὐκαιρίαν ὅπως ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου.

Ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν ἐβράδυνε.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ διδάσκαλος παρέδιδεν αὐτοῖς Κατήχησιν καὶ τοῖς ἐξήγει τὰ κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος.

"Οἱ αἱκοὺν μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἰδίᾳ ὁ δράκος.

"Ἦκουσεν ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐπιβάλλει ὅπως τὰ γεννώμενα παῖδια βαπτίζωνται ὅτι τοῦτο ἦτο θρησκευτικὸς τύπος, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε τις τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ ὄνομα καὶ νὰ καλῆται χριστιανός.

Τοῦτο ἐπέφερον αὐτῷ κατάπληξιν.

Ἐν τῇ μικρᾷ αὐτοῦ κεφαλῇ εἶχεν ἤδη ἐγκυβερνηθῆ πολλὴ πρωτίως ὁ πρῶτος συλλογισμός, ὅτι τὰ νήπια μόνον ἐκαλοῦντο δράκοι, αὐτὸς δὲν ἦτο νήπιον καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔφερον ἄλλο ὄνομα.

"Ἄρα δὲν εἶχε βαπτισθῆ.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του δούθυμος.

Ἐἰς τὸ τραπέζι, ἐνῶ ἔτρωγον, δις κατὰ ἠθέλησε νὰ εἰπῆ καὶ δις ἀνεκύπη.

Ἐπὶ τέλους μὴ κρατηθεὶς ἠρώτησε τὸν πατέρα του ἐν ἐπιτετηθευμένη ὀλίγον ἀφελείᾳ:

— Πατέρα, γιατί δὲ μ' ἐβαφτίσατ' ἐμένα;

Ὁ πατὴρ ἔμεινε μὲ τὸ πηροῦνιον εἰς τὸν ἄερα.

Δὲν ἐφραντάζετο ποτὲ τοιαύτην ἐρώτησιν.

Ἐποπτεύθη δὲ μήπως ἢ γυναῖκες ἔβαλον τὸν μικρὸν ἐπίτηδες νὰ κάμῃ τὴν ἐρώτησιν μὴ τυχόν καὶ νεώτεροι ἀκέφεις καὶ ἡ δυσχερὴς θέσις του ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ του τὸν ἐπειθον νὰ προβῆ εἰς τὸν θρησκευτικὸν τύπον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἀμελήσει καὶ περιφρονήσει σχεδὸν, ἀφοῦ ἐξήρτα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θὰ ἐγίνετο καὶ τῶν πολιτικῶν του φρονημάτων, ἅτινα ἴσως ποτὲ δὲν θὰ ἐλάμβανον ὑπόστασιν.

Διὰ τοῦτο εἰς μὲν τὸν Δράκον ἀπηγόρευσε νὰ τῷ κάμῃ τὸν αὐτὸν ἐρωτήσιν, εἰς δὲ τὴν μητέρα του συνέστησε προσοχὴν.

"Ἄλλ' ὅταν ἔμαθε τὰ ἐν τῷ σχολεῖῳ ἐταράχθη ἄμα καὶ ἐλυπήθη πολὺ. Ἐμάντευσε τὸν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μικροῦ συμπικνωθέντα συλλογισμὸν. Ἐμαθε τὰ κατὰ τὸν πονηρὸν ξένον παῖδα καὶ τοὺς ἄλλους συμμαθητάς του.

Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας ἀπέσυσε τὸν Δράκον τοῦ σχολεῖου τῆς γειτονίας καὶ ἤρχισε νὰ τὸν στέλλῃ εἰς ἄλλο.

Βεβαίως αὐτός, ὅστις ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κωφεύσῃ εἰς τὴν βοήν καὶ τὸν ὄρυθον τῶν συγγενικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων, ὅστις ἐπεβάλλετο εἰς πάντα διὰ μόνης τῆς παρουσίας του, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ παραβλέψῃ καὶ τὴν μικρὰν τοῦ Δράκου περιέργειαν.

"Ἄλλ' ἐν τούτοις τὸν ἐπείραζεν ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἢ ἐν τῷ ἔκαμην, ἢ ἐν τῷ ἀφελείᾳ τῆς ὀδυνηρᾶς πω.

Ἀνεμίμησεν εἰς αὐτὸν τόσους χρόνους ἀδίκως παρελθόντας ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς βαπτίσεως τοῦ υἱοῦ του εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων του. Ἀνεμίμησεν εἰς αὐτὸν τὴν συμφορὰν ἐρίδων, δούθυμιῶν, δυσαρρεσειῶν, θλίψεων, ἃς αὐτὸς διὰ τῆς προλήψεώς του εἶχε προξενήσει εἰς ἐαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἀνελογίζετο ὅτι ὁ Δράκος εἶχεν ἤδη σχεδὸν ὑπερβῆ τὸν οὐδὲν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, προσήγγιζεν ὁ χρόνος, καθ' ὃν θὰ καθίστατο πνεῦμα καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ συνεφύδα καὶ τὸ πνεῦμα του καὶ θὰ ἐμάνθανε τὰς αἰτίας δι' ἃς αὐτὸς διέφερε τῶν λοιπῶν ὀμηλικῶν καὶ συμμαθητῶν του.

Καὶ θὰ ἐγέλα ἴσως ἐπὶ τῇ μωρᾷ πίστει τοῦ πατρὸς του, ὡς ἐγὼ εἶχα γελάσει ἐν τῷ καπηλείῳ.

Καὶ θὰ ἠσθάνει ἴσως ποτὲ ἐπικινδύνως καὶ θάπενθησεν ἴσως, προτοῦ ἢ Ἁγία Σοφία, ἡ φαινόμενη ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ὡς φαινομένη μστερών, ἀλλ' ἐκφεύγουσα, ἐκφεύγουσα ὁσημέραι ὀλονέν, συγκατατεθῆ νὰ σταματήσῃ.

"Ἄλλ' αἱ στιγμαὶ αὐτῆς τῆς συναισθήσεως ἦσαν ὀλίγαι· συνήθως δ' ἀπήλειπον αὐτὰς ἡ μεγάλη του σκέψις καὶ ἐλπίς.

Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ῥέμβης ἀνεκλαλήτου, εἰς μακρὰς ὥρας ἐντελοῦς λησμοσύνης ὄλων τῶν περὶ αὐτὸν, ἔβλεπεν ἐν βῆμα μόνον μακρὰν τὴν Πόλιν, εἰς ἣς τὴν κακὰ κτήριον ἐπίστευε πάντοτε ἠπλώνε σχεδὸν τὰς χεῖρας, ὡς παιδίον πρὸς τὴν εἰς τὸ βάθος τοῦ φρέατος λάμπουσιν ἀστὴρην, διὰ νὰ τὴν φθάσῃ.

Ἐβλέπε τοὺς ἐθνικοὺς στόλους καὶ στρατούς, τοὺς ὁποίους ἀνέπλαττεν ἐν τῇ παραισθητικῇ φαντασίᾳ του, εἰσελαύνοντας νικηφόρους εἰς αὐτήν. Τὰ γαλανὰ ὕδατα τοῦ Ἑλληνισπότην καὶ τὸν ἀλμυρὸν ποταμὸν τοῦ Βοσπό-

ρου διαυλακούμενον ὑπὸ ἑλληνικῶν σκαφῶν μὲ ἀλκίμους ναύτας.

Μονονουχὶ ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ μεσιδῶντος οὐρανοῦ τοῦ Βυζαντίου τὸ σύμβολον τοῦ Κωνσταντινοῦ· Ἐν τούτῳ ρικατέα.

Σχεδὸν ἔβλεπεν αὐτὸν καὶ ἐξήρξτε εἰς προὑπάντησιν τοῦ ἐπηγγελλέμου βασιλέως, ὅστις ἠθέλε κυριαρχῆσαι τῆς ἀποκαθισταμένης μεγάλης βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

"Ὅμως δὲν ἦτο πλέον καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος.

Ἢ πραγματικῶς ἐποίει ἀλλεπάλληλα ρήγματα, ὑπεισέδουε ὀλονέν, ἐκρήμνιζε καθ' ἡμέραν πλευρὰς ὀλοκλήρους ἐκ τοῦ φανταστικοῦ οἰκοδομημάτων του.

Ἐἶχε παραστή εἰς τὴν ἐκτύλιξιν τοῦ βίου καὶ τῶν πράξεων σχεδὸν δύο γενεῶν. Ἐἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ λευκαίνειται ἡ γενεὴς του καὶ ἐκυρτοῦτο ὀλίγον τὸ ὕψηλόν ἀνάστημά του. Δελθούια μεταβολὴ ἐτελεῖτο μετὰ τῆς προόδου τῆς ἡλικίας πλέον ἐν αὐτῷ.

Καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ ἀπόκρυφος, ἄρητος φόβος μὴ δὲν προφθάσῃ νὰ εἶδῃ τὴν Πόλιν του, μηδὲ νὰ βαπτίσῃ τὸν δράκοντα του.

Ἦν ἀποδυσαπέτησιν ταύτην ἀνέκρυφεν ἐπ' ὀλίγον ἢ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπελοῦσα ἐτακτος κατάστασις, ὁ νευρικός πυρετός, ὅστις κατέλαβε τὸ ἔθνος, ὡς ἡ ὑσάστη ἀναλαμπὴ ἐσωτερικῆς φλογὸς ζωπυρωσάσης αὐτὸ ἄλλοτε καὶ ὀλονέν σθενυμένης.

Ἰδίᾳ δὲ τὸ σωτήριον ἔτος 1878.

Ἢ ἱστορία δὲν ὠμίλησεν ἐπὶ περὶ τῆς χρονικῆς ταύτης περιόδου, ἀξιοσημείωτον κατὰ πάντα ἐν τῇ συγγρόνῳ ζωῇ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

"Ἄλλ' ἐπιτρέπεται εἰς τὴν παρούσαν διήγησιν, περιγράφουσαν ἀληθῆ γεγονότα, στενὴν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ κατ' αὐτὴν διαδραματισθέντα, νὰ περιλάβῃ καὶ ὀλίγας γραμμὰς περὶ αὐτῆς.

Λοιπὸν, κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῶν ἐφημερίδων, ἡ λυμαινομένη ἀπὸ τοῦ 1875 τὴν Ἀνατολὴν πυρὰ τότε ἀνέδιδε τὰς λαμπρότερας αὐτῆς φλόγας ἀναρριπιζόμενας ὑπὸ τῶν ρωσικῶν σημαίων. Ὁ ἀπὸ τῆς Βρεγοθίνης ἐξορμήσας ἀπινθῆ ἐμεγεθύθη εἰς κολοσσάτον ἀνθρακα. Πάντες προεμάντερον μὲγάλα καὶ σφοδρὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ δὲ Γεωργίος Σαράντης ἐπίθετο πλέον τὰς χεῖρας του ἐκ χάρις, κατὰ ἔβλεπε τὸ ἔθνος του ἐξω τοῦ χοροῦ, λέγων καθ' ἑαυτὸν ὅτι οἱ ἄλλοι πάντες προελαίονον τὴν ὀδὸν αὐτοῦ. Κυρίου τῆς Ἀνατολῆς, ὅστις τελευταῖος θὰ ἐπήρξετο ὅπως ἐπενέγκῃ τὸ ἔσχατον κτύπημα.

Καὶ ὄντως συνεταράχθη ἐπὶ τέλους ἐκ βαθέων σύμπαν τὸ ἑλληνικόν.

Ὡσὰν ὑπὸ τὴν γῆν ἐτελεῖτο ἀπόκρυφος μυστηριώδης βρασμός, ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐκυκλοφόρουε ἐν τῷ ἀέρι ἀτμοί, ὅποιοι συνήθως ἀναφαίνονται κατὰ τὰς παραμονὰς μεγάλων ἔργων.

Αἱ Ἀθῆναι ἰδίως παρίσταν ἰδέαν ἐξοχῶν.

Κίνησις πυρετώδης, ὁρμη φλογερᾶ, ἀγνωστοὶ παλμοί, ὄρυθος πατριωτισμοῦ, ἐξήγειρε, μετέδιδε ζωὴν εἰς αὐτάς, βεβουλισμένως συνήθως εἰς νεκρὰν ἀκίνησιν ἢ ἀνιαρὰν μονοτονίαν. Σχεδὸν ἐμύριζον πυρίτιδα αἱ ὁδοὶ τῆς καὶ ἦσαν ἔτοιμα δι' ὀδοφάγατα τὰ λιθόστρωτά τῆς. Ὁ Μαραθῶν, αἱ Ἡλαταιαί, οἱ πρόγονοι ἡ τιμὴ, τὸ καθῆκον καὶ πᾶσα ἡ λοιπὴ συνουσία ἐκαλοῦντο εἰς ἐπιστράτευσιν καὶ παρατάσσοντο ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἐφημερίδων, ὁπόθεν προσέκαλλον τὸ ἔθνος νὰ ἐξεργηθῇ τοῦ ληθαργίου. Ἢ Πινυὲ ἀπατίναςσε τὸν περιβάλλον αὐτὴν σκότος καὶ τὴν ἀπ' αἰῶνων δεσπόζουσαν σιγήν, τὸ πεδίον τῶν Σητῶν ἤκουε ἀσυνήθεις φθόγγους καὶ κραυγὰς, αἱ ἀρχαῖαι ἀναμνήσεις ἦσαν ἐν μεγίστῃ κυκλοφορίᾳ.

Ἐἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τὴν Πινύκα ἐπρομήθευε παραδόξως Δημοσθένης ἢ θεολογικῆ σχολῆ, ἔμποροι καὶ παντοπώλαι ἐξύπνων δημοεργταὶ καὶ πολέμαρχοι, καὶ οἱ ἀξιοτίμοι συντάκται τῶν ἐφημερίδων, οἵτινες ἐφλέγοντο ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πυρός τοῦ πατριωτισμοῦ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι, ἐκόπτοντο ἐν τῇ δευτέρᾳ κατὰ τὸ ὑπουργεῖον διὰ τὴν πύσιν ἐνός τηλεγραφηφύλακος.

Ἄλλὰ τίς ἐδίδε προσοχὴν εἰς τοιαῦτα μικρὰ πράγματα ἀπέναντι τοῦ μεγάλου ἀγῶνος;

Συλλαλητήρια πολυπληθῆ συνεκροτοῦντο καθ' ἑκάστην, συλλογοὶ ἄν μόνον τὰ ὀνόματα ἦσαν ἄξια νὰ καταρροπώσωσιν τοὺς ἐχθροὺς συνιστῶντο ἀλλεπαλλήλως, ἢ ἐπανάστασις ἐκίανετο ἐν Ἠπειρῷ καὶ Ἰθασσαλίᾳ καὶ ἡ κυβέρνησις εἶχεν ἀνοίξει τὰ σταμὰτὰ τῆς καὶ ἐφωδίαζε τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἰσχυροφόρους.

Αἱ ἐπαρχαὶ ἠσθάνοντο τὸν ἀντίκτυπον τοῦ ἠλεκτρικοῦ ταύτου κλονισμοῦ. Ἐξαιρέτελλον τὰ ἐκλεκτότερα τῶν πένα εἰς τὰς Ἀθῆνας ἢ κατευθεῖαν εἰς τὰς Ἰθάκας. Τὸ τελευταῖον χωρίον εἶχε πᾶν λόγον ἢ τὸ ἀπύσπισμα τῶν ἐπιστράτων του, ὅστις ἀνεχώρει καὶ τὴν ῥήτορά του, ὅστις τὸν προσεφώνει καὶ νὰ ἐπὶ τὸν ὄχλον ὡς ὑπὸ μυστηριώδους δυνάμεως ὁ παραλυτικός ἐκινεῖτο καὶ νὰ ἐκινεῖτο καὶ νὰ ἐκινεῖτο καὶ νὰ ἐκινεῖτο.

Καὶ ὁ Γεωργίος Σαράντης ἦτο εἰς τὸ κακὰ κέρυφον τῆς χάρις του. Ἐπίσσευε πλέον ὀριστικῶς εἰς τὴν πραγματικῶς τοῦ ἑθνικοῦ του. Αὐτὸς, ὅστις εἶχεν ἰδεῖ δύο ἐξω ἐπαναστάσεις κατὰ στελλομένως, μίαν ἐσωτερικὴν ἐπαγγελιομένην νεῶν ζωὴν καὶ ἀπολήξασαν εἰς σῆψιν,

ὅστις εἶχεν, ἰδεῖ τόσους θορούβους διὰ τὸ τίποτε καὶ ἐδοκίμασε τὴν προδοκίαν διαφουθεῖσαν, ἤλπιζε, ὅτι θὰ ἤλπιζε τὸ τελευταῖον.

Εἶχεν ἐγκαταλίπει πλέον πᾶσαν ἐργασίαν, ἠδιαφόρει περὶ τῶν οἰκιακῶν του, ἐφαίνετο ἐξαιλλος, ἠκούετο μονολογῶν. Ἐξηγεῖτο ἀπὸ πρωίας. Μετεῖχε πάντων τῶν συλλαλητηρίων καὶ τῶν συναθροίσεων. Ἐπληροφορεῖτο περὶ ὅλων. Ἐπεζήτησε τὴν γνωριμίαν τῶν ἀναμειγμένων εἰς τὰ ἐπαναστασιακὰ ἀνδρῶν, ὅπως εἶχε ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως. Ἐκ τοῦ ὑστερηματός του συνεισέφερον ὅ,τι, ἠδύνατο.

Ἄλλ' ἡ ἀγαπητοτέρα του ἐνασχόλησις ἦτο νὰ πηγαίη νὰ βλέπῃ τὴν ἀρκενομένην στρατιώτην πυρετωδῶς γυμναζομένην. Ἐβουλόχετο εἰς τὴν θῆαν τῶν ἐπιμακρῶν. Καὶ ὅταν ἐτελείωνόν τὰ γυμνάσια ἐπέστρεψε καὶ αὐτὸς συμβαλῶν μετὰ τῶν ἀπερχομένων στρατιωτῶν εἰς τὴν οἰκίαν του περιχαρῆς.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ θεὰ ἐνὸς ὀλακλήρου λαοῦ τραπέντος εἰς φύγην πρὸ ἐνὸς ἀφηνιόσαντος ἵππου, τὸν ἔαμεν ἐπ' ὀλίγον νὰ σκεπθῇ.

Ἄλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ πρώτη εἰδησις ἦν ἔμαθε πρῶτ' ἄλλῃ, ἐξυπνήσας ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, παρὰ τοῦ κερσεύλου, ἦτο ὅτι ὁ στρατός εἶχεν ἐξέλθει τῶν συνόρων τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπύρεσσον πάντες καὶ οἱ ψυχρότεροι. Αὐτὸς δ' ἐτέλει ὑπὸ φρονίτιδα σχεδόν διότι τὸν στρατὸν, ὃν ἐκείνοι ἐνόμιζον βαίνοντα πρὸς κατὰληψιν τῆς Θεσσαλίας, αὐτὸς ἐβλεπεν ὁρμῶντα... ὅπως κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἄλλὰ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἡ πρώτη πάλιν εἰδησις ἦν ἠκούσε παρὰ τοῦ γεγενησίου τοῦ κερσεύλου ἦτο ὅτι ὁ στρατός ὁ βαδίζων πρὸς κατὰκτίσιν τῆς Θεσσαλίας — ὄχι, τῆς Ἁγίας Σοφίας — εἶχεν ἐπαναφέρει τὰς σκηνάς του εἰς Λαμίαν.

Ἡ χλιαροστίθας μίση ὑπουργικῆς ἀνακοινώσεως κατέπνευεν ὑπὸ τὸν παγετώδη ὄγκον τῆς καὶ φλόγα καὶ φένησισαμὸν καὶ ζωὴν ἔθνονος ὀλακλήρου.

Ὁ Γεώργιος Σκράντης πεισματωδῶς ἠρηγήθη τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος.

Ἄλλ' ὅταν ἐπέσθη, ὅταν δὲν τῷ ἐμεινεν, ἡ ἐλαχίστη πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ στρατός, ὅστις θὰ ἐπραχῶρει μέχρι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδου, εἶχε φθάσει μέχρι τῆς Οὐβροιακῆς, ὁ στρατός, ὅστις θὰ διέσχίσει νικηφόρος Θράκην, καὶ Μακεδονίαν, θνήσκεττε. τὴν πρόδον τῶν ῥωσικῶν αἰσῶν, θὰ συνέτριβεν ὑπὸ τοῦς πόδας του πόλεος καὶ φρουρίας καὶ ἔθνη καὶ λαοὺς, ἐπέστρεψε, μὲ κατὰβασμένους λόγγας καὶ διπλωμένας σημαίας, ἀπὸ ἐκτριεῖσαν ἐνδοξῶς τὴν Φεούργαν, ἐμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ἐννέος.

Ταῦτο ἦτο κτύπημα θανάτου δι' αὐτόν. Ὡς εἶχε πρὶν ἀρχίσει νὰμφιβόλλῃ ὀλίγον, καταπεπονημένος ἐκ τῶν ἠθικῶν ταλαιπωριῶν καὶ πυρακτωθεὶς τέλειον ἐκ τοῦ ἐν τοῖς στήθεσι τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτροφομένου πυρός, δὲν ἠδύνατο νὰ προσηδοκᾷ ἄλλην ἀναβολὴν.

Τοῦτο ἦτο φοβερὰ καταστροφή, κατερειπίωσις ἀνήκουστος ὄνειρων, πόθων, ἐλπίδων, δι' ὧν ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχε συντηρηθῆ ἐν τῇ ζωῇ. Ἡσθάνετο ὅτι τῷ ἔλειπεν ἡ τροφή αὐτῆ.

Καὶ δὲν ἤθελεν, ὄχι, νὰποθάνῃ ἐξ ἀσιτίας. Ὅχι! Ἐπὶ τέλους ἡ λελογισμένη ἐν τῇ ἀλογίᾳ τῆς πίστεως αὐτοῦ κατήντα τυφλὸν πεῖσμα.

Δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ ἰδανικόν του πλέον, καὶ ἀπραγματοποιήτῃν καὶ τῶρα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἔστω! Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰποθάνῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ πιστευθῇ ὀριστικῶς παράφρων κοινός, θὰ τὸ διετήρει, θὰ συναπέθνησκε, θὰ συνελάπτετο μετ' αὐτοῦ, τὸ ὅποτον ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἀληθὴς σύντροφός του.

Ὡς οἱ παῖδες τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν ἐτήρουν ὑπὸ τὸ ἱμάτιόν των τὸ σπαράσσον αὐτοῦς κλοπιμαῖον ἀγρίμιον, κλέψας ἐκ τοῦ βουμου τῶν πατέρων του μίαν πίστιν, ἐννοεῖ νὰ τὴν διατηρήσῃ καὶ ἂν κατεσπαράσσετο ὑπ' αὐτῆς.

Γ.

Καὶ ἐπῆλθε ταῦτο ἐπὶ τέλους. Μίαν πρωίαν εὐρέθη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐνδεδυμένος, ἐξηπλωμένος φάρδης πλατύς, μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν βλοσυρῇ ἀκινήσεια κερφομένους ἐπὶ μεγάλης ὄφρας εἰκόνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἦτις ἀπῆστραπτεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί του λευκοῦ τοίχου ἐν χρυσοῦ πλαισίῳ.

Δ.

Μετὰ 15 ἡμέρας ἐκαλούμην ὑπὸ πῆς οἰκογενεῖας νὰ βαπτίσω τὸν θράκον. Τὸν ὀνόμασα Δημήτριον, τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του.

Μ. Α. ΜΠΤΣΑΚΗΣ.

Ὁ μὴ παραδεγόμενος ἄλλην λογικὴν ἢ τὴν τῶν χρημάτων δύναται νὰ γείνη ὑπερπλοῦτος, ἀλλ' ἠθικῶς θέλει πάντοτε διαμέγει ἀθλῖος, διότι ὁ πλοῦτος οὐδὲν ἀποδεικνύει μεγαλοφροσύνην, καὶ χρησιμεύει μόνον πολλοῦ, ὡς ἡ λάμψις τῆς πυγολαμπίδος ἀναδεικνύει τὸν σκόληκα, γὰ καθεστῶ φανερωτέρων τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ.

Ἐν τῷ «Κρόνῳ τῆς Νέας Ὑόρκης» ἐδημοσιεύθη τὸ κατωτέρω περὶ τοῦ κ. Σχλεϊμαν καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον, οὗτινος μετάφρασιν παρῆγον εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς τῆς «Ἐστίας». Σ. τ. Δ.

Ο ΣΧΛΕΙΜΑΝ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ.

Ἡ ἀνακτορικὴ αὐτοῦ οἰκία καὶ ὁ τρόπος τοῦ βίου του ἐν αὐτῇ. — Οἰκοδομὴ ἐκ μαρμάρου κατ' ἑλληνικὸν ῥυθμόν. — Ἡ καλλιτεχνικωτάτη οἰκία τῶν Ἀθηνῶν. — Ὑποδείγματα. — Ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφαί, μορφή τῆς βιβλιοθήκης καὶ τοῦ σπουδαστηρίου αὐτοῦ. — Ἑλληνικὰ ὄνματα διὰ τοὺς ὑπερήτας.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰς νεωτέρας Ἀθήνας ἐκτός τοῦ Παρθενῶνος ἔχουσι νὰ θαυμάσωσι καὶ τὸν μέγαν ἀρχαιολόγον διδάκτορα Σχλεϊμαν, ὅστις ἐγκατεστάθη πρὸ ἐτῶν ἐν Ἀθήναις, ὡς γνήσιος ἀπόγονος τοῦ Περικλέους, νυμφευθεὶς Ἑλληνίδα Ἀθηναίαν μάλιστα καὶ ἀποκτήσας τέκνα ἑλληνοπρεπέστατα ἀνατρεφόμενα. Ὅσον ὅμως εἶνε εὐχερὲς τὸ νὰ ἴδῃ τις καὶ νὰ περιεργασθῇ τὸν Παρθενῶνα, τόσον εἶνε δύσκολον νὰ γνωρίσῃ τις ἐκ τοῦ πλησίον τὸν διδάκτορα Σχλεϊμαν. Ὁ ἀποκαλύψας τὴν Τροίαν τοσοῦτον στενοχωρεῖται ὑπὸ τῶν ξένων περιγητῶν, ὥστε ὁ θυρωρὸς αὐτοῦ Βελλεροφόντης ἔλαβε διαταγὴν νὰ λέγῃ πτεροστυπίως εἰς πάντας τοὺς προσερχομένους «δὲν εἶνε εἰς τὸν οἶκον». Ἄλλ' ἐκ τούτου οὐδὲν ἔσπετο ὅτι ὁ διδάκτωρ εἶνε ἀφιλόξενος· διότι καθ' ἐκείνην Πέμπτην τῆς ἐβδομάδος ἡ οἰκία αὐτοῦ εἶνε ἀνοικτὴ εἰς τὴν κοινωσίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ξένος οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀρήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος θὰ λάβῃ πρόσκλησιν ὑποδοχῆς, καὶ θὰ εἰσαχθῇ τοιαυτοτρόπως εἰς τὸν φιλολογικὸν κύκλον τῶν Ἀθηνῶν. Ἄλλ' αἱ τοιαῦται ἐσπερίδες εἰ καὶ λίαν τερψιθυμοί, ἥμισυα παρέχουσι ἡμῶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ σπουδάσῃ τις τὸν οἶκον καὶ τοὺς οἰκούντας· πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ τύχῃ τις πρωινής προακλήσεως.

Ἡ οἰκία ἀνδρὸς διατρέξαντος μέγα ἐν τῷ κόσμῳ στάδιον παρέχει πάντοτε ἐνδιαφέρον, ἀποτελεῖ κατὰ τὸ μέλλον ἡ ἦτον μίαν τιὰ κλειδα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ χαρακτῆρός του. Ὅτε ὁ δόκτωρ Σχλεϊμαν ἀπεφάσισε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ λαμπροῦ μαρμαρίνου παλατίου του, προσεκάλεσε τὸν ἀρχιτέκτονα Τσίλλερ καὶ εἶπεν αὐτῷ: «Ἐξῆσα ὄλον μου τὴν βίον ἐν μικρῇ τινι οἰκίᾳ· θέλω ὅμως νὰ διέλθω τὰ ὑπολειπόμενά μοι ἔτη ἐν μεγάλῃ οἰκίᾳ». Ζητῶ εὐρυχωρίαν καὶ οὐδὲν πλέον ἔκλεξον οἶον δῆποτε ῥυθμὸν ἕλξης, οἱ μόναι ὄροι μοῦ εἶνε πλατεῖα μαρμαρίνη κλίμαξ ἀγούσα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ἀνω πατώματος καὶ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τεράτλας. Ὁ ἀρχιτέκτων Τσίλλερ ἐξελέξατο ῥυθμὸν Γερμανο-νεοελληνικόν, καὶ κατέσκευάσθη οὕτω τὸ κομψότερον οἰκοδόμημα τῶν νέων Ἀθηνῶν. Ὁ ῥυθμὸς οὗτος συνειθίζεται πολὺ ἐν Γερμανίᾳ

καὶ Μονάχῳ, καὶ εἰς τοὺς συνειθισμένους μὲ τὴν γαλλικὴν ἢ γοθθικὴν ἀρχιτεκτονικὴν φαίνεται τῷ ὄντι ἀπλοῦς καὶ ἀκομψος καὶ ἀπολύτως μονότονος, διότι ἐν αὐτῷ τὸ μόνον ἐπικρατοῦν εἶνε ἡ συμμετρία. Ἄλλὰ προκειμένου περὶ τῆς οἰκίας τοῦ διδάκτορος Σχλεϊμαν, τὰ συνήθη ταῦτα ἐλαττώματα τοῦ Γερμανο-ἑλληνικοῦ κατενικήθησαν καὶ διὰ τῆς ποικιλίας τοῦ σχεδίου καὶ ἐν γένει διὰ τῆς ἐντελείας τῶν λεπτομερειῶν.

Ἦνε μὲν ἡ οἰκία τετράγωνος, ἀλλ' ἡ διαχωρίσις τῆς ἐμπροσθίας ὀψείως διὰ διπλῆς σειρᾶς στοῶν ἀφαίρει πᾶσαν δυσάρεστον μονοτονίαν ἀπὸ αὐτῆς, διότι διαιρεῖ τὸν τρόπον τινὰ αὐτὴν εἰς τρία μέρη. Ἡ κλίμαξ προσρητημένη εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς οἰκίας παρέχει λαμπρὸν θέαν ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς οἰκίας. Αἱ κομψαὶ μαρμαρίναι αὐτῆς βαθμίδες ἀνέρχονται ἐλικοειδῶς μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ πρώτου πατώματος. Τὸ μέτωπον τῆς βόρειας τῆς πρὸς τὴν ὁδὸν εἶνε λειον, ἀλλὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πάτωμα περιέχουσι ὑπὸ τὴν στοῶν ἀνὰ ἓνα ἐξώστην. Οἱ ἐξώστηαι οὗτοι διδουσι εἰς τὴν οἰκοδομὴν τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς. Ἐν εἰδει θαλασσίων κόλπων ποικίλλουσι τὴν πρόσοψιν, καίτοι ἀπλοῦν ἀποτελοῦσαι τετράγωνον καὶ προσθέτουσιν αὐτῇ ἐξαιρετον συμμετρίαν καὶ κάλλος. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ ταῦτο ἐνισχύθη διὰ τῆς ζωγραφίσεως τῶν τοίχων δι' ἐρυθροῦ πομπηιανοῦ, ὑπερ ἀποτελεῖ λαμπρὸν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μόρμαρα τῆς λοιπῆς οἰκοδομῆς. Ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ἐρυθρῶν φανωμάτων τῆς στοῆς εἶνε ἐξωγραφημένοι ἐν πομπηιανικῷ ὁμοίως ῥυθμῷ αἱ Μοῦσαι. Τὰ κιονόκρανα, τὰ κοσμηματα τῶν παραστάδων εἶνε λεπτῶς ἐξεργασμένα καὶ ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ ἀναγέννησιν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ. Ἡ ὀροφή τῆς οἰκίας περικυκλοῦται ὑπὸ μαρμαρίνων ἀγαλμάτων τῶν θεῶν καὶ τῶν θεαινῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ζώνης τῆς οἰκίας καὶ κατωθεν τῆς δευτέρας στοῆς ὑπάρχει ἐπιγραφὴ μεγάλῳις χρυσοῖς γράμμασιν Ἰλλίου Μέλαθρον.

Πρὸς κατὰσκευὴν τοῦ ἀνακτορικοῦ τούτου μεγάρου ἐδαπανήθησαν 390,000 φράγκων. Εἶνε δὲ ταῦτο ὑπὸ ἐποψιν ἀναπαύσεως τέλειον, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ὁδοὸς μὲ ἕλον τὸν φοβερόν καύσανα τοῦ ἑλληνικοῦ θεοῦ εἶνε ἐπαρκής. Ἐκατέρωθεν καὶ ἐπισθεν ὁ οἶκος ἔχει μικροὺς κήπους ἐν οἷς ὑπάρχουσι ἀγάλματα καὶ βρύσσαι. Κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, τῆς μετὰ τὴν πλατείας λεωφόρου τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν. Ὁ φοβερὸς Βελλεροφόντης φύλαττει τὴν θύραν, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ἔγῃ τις τὴν ἀδειαν τοῦ δόκτορος Σχλεϊμαν ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν βιβλιοθήκην, καὶ ἡ θύρα θὰ ἀνοιγῇ αὐτῷ. Τὸ ἱεραγίον ὅπου εἰσέρχεται τις κατὰ πρῶτον εἶνε κατελιγμένον ὑπὸ τοῦ Μουσείου, ὅπου κίσιν

αναποθεταίμενοι αι τρωϊκά αρχαιότητες ουκ
 δέν εστίν ησαν εις Βερολίνον. Αύται συνίσταν-
 ται εν πολυπληθών μικρών και μεγάλων άγ-
 γειών και σπουδύλων και άλλων διαφόρων αν-
 τικειμένων χρησιμευσάντων ποτέ εν Γλίω. Υ-
 περ ανω της εισόδου του Μουσείου υπάρχει γι-
 ψινον ανάγλυφον ώραίας μετόπης του ναού του
 Απολλώνος, το μόνον τεμάχιον ανάγλυφον ό-
 περ ο διδάκτωρ Σχλείμαν ανέκαλυψεν εν Τρω-
 αδι. Εκ του ισούγειου άναρχεται τις δι' ευρείας
 εν λευκού μαρμάρου κλίμακος εις μεγάλην τινα
 εισόδον, προς ην φθάνει επίσης δι' έτερας κλι-
 μακος εκ του εξωτερικού της οικίας. Άνω της
 θύρας της εισόδου ταύτης βλέπεις μεγάλην
 γλάυκα εκ ξύλου, δια δε τα τοιούτου είδους
 κούρηνματα αναφέρονται εις τι των αρχαιολο-
 γικών έργων του Σχλείμαν εν Τροία και Μυκή-
 ναις τοιαύτα εινε το μωσαϊκόν έδαφος και αι
 τοιχογραφίαι. Το πρώτον τούτο πάτωμα άπο-
 τελείται υπό των δωμάτιών της υποδοχής,
 κειμένων προς τον εξώστην, εν ο τοποθετείται
 η μουσική και όστις χωρίζεται της αιθούσης
 δια παράπεταματων. Οι τοίχοι της αιθούσης
 είσι κεκοσμημένοι κατά τον πομπησιανικόν ρυθ-
 μόν. Επί της οροφής υπάρχουν εικόνες χυ-
 ρευτριών και αι μεγάλαί μετόπαι είσι πλήρεις
 παραστάσεων εν των άνακταφών του δρο: Σχλεί-
 μακ, αποτελουμένων εκ μικρών παιδών, των
 μέν άνασκαπτόντων, των δε αναγιγνωσκόντων
 επιγραφάς κτλ. Αύται αι εικόνες είσιν άρισται
 υπό βεννικίων καλλιτεχνών έξεργασθείσαι. Το
 έδαφος αποτελείται εξ Ιταλικού μωσαϊκού.
 Επί του τοίχου υπάρχουν επιγραφαι εκ του
 Όμηρου αναφερόμεναι εις τον χορόν. Και εν τω
 εστιατορίω δ' επίσης, εις ο εισέρχεται τις εκ
 της αντίθετου πλευρας της αιθούσης, υπάρχου-
 σιν επιγραφαι ομηρικοί αναφερόμενοι εις συμ-
 πόσια. Εν ταίς αιθούσαις του πάτωματος του-
 του δύνανται εύκόλως να κινώνται 300 έως
 400 προσκεκλημένοι.

Αναρχόμενος τις δύο σειράς μαρμαρίνης κλι-
 μακος φθάνει εις το δεύτερον πάτωμα, όπερ
 περιέχει την βιβλιοθήκην του διδάκτορος και
 το ιδιαίτερον σπουδαστήριον ως και τα δωμά-
 τια της οικογενείας. Ενταύθα, ως και εν τω
 υποκειμένω πάτωματι, αι τοιχογραφίαι εινε
 ρυθμού πομπησιανικού και το έδαφος ψηφίθε-
 τον κατά σχήματα ληθθέντα εξ αντικειμένων
 εδρεθέντων εν Μυκήναις και Τρωαδι. Τα πλαί-
 σια και η οροφή των δωμάτων του ύπνου εινε
 διατετραπημένα χάριν άερισμού, ταύθ' όπερ
 εινε προβλήμα δι' αθηναϊκόν υλιόν, όπου παρά-
 θύρα δέν εινε δυνατόν να μένωσιν ανοικτά την
 νύκτα ενεκα του νόθρου άέρος. Το κατ' έξο-
 χήν δωμάτιον του πάτωματος τούτου εινε η
 βιβλιοθήκη, ήτις καταλαμβάνει άκριβώς την
 θέσιν ην εν τω πρώτω πάτωματι η αιθούσα του

χορού. Τα δύο ιδιαίτερα σπουδαστήρια του δι-
 δάκτορος, εν δια των χειμώνων και έτερον δια το
 θέρος, κείνται εις τα άκρα της αιθούσης της βι-
 βλιοθήκης. Αύτη φωτίζεται υπό τριών βαλάνων
 θυρών βλέπουσών προς τον εξώστην. Οι τοίχοι
 αύτης είσι δι' έρυθρού χρώματος κεκοσμημένοι,
 κεκοσμημένη δ' επίσης και η οροφή αύτης. Τρεις
 σειραι χαμηλών θηκών πεπληρωμέναί βιβλίων
 έκτείνονται περίξ της αιθούσης επί της άνω δε
 σειράς κείνται πολλά άξια λόγου έλληνικά άγ-
 γεία και ύπερ αυτά άριθμός τις έλαιωγραφιών,
 μεταξύ των οποίων και αντίτυπα της 'Ηούς
 και Βεατρίκης του Γαιτώ. Η 'Ηώς φαίνεται
 ούσα έργον προσφίλες τω διδάκτωρι Σχλείμαν,
 διότι και ο διάδρομος της οικίας κοσμεείται με
 την τοιχογραφίαν αύτης. Εν τη βιβλιοθήκη
 υπάρχει και εικόν του διδάκτορος, παριστά-
 νουσα αυτόν ως νεανίαν, και εικόνες άλλων
 προύχόντων του γενεθλίου χωρίου του, άνηρη-
 μέναι ένταύθα εξ ευγνωμοσύνης προς αυτούς,
 οίτινες τον ενέθάρρουν εις το έργον του. Οι
 τοίχοι προσέτι εινε κεκοσμημένοι με στίχους
 τινάς του Όμηρου χρυσοίς γραμμασιν, άνω δε
 των θυρών είσι τα έξής έλληνικά γνωμικά:
 «Γράθι σαυτόν». «Μελέτη τό πάν». «Πάν μέ-
 τρον άριστον». «Βαρύ άπαιδεύσαι». «Μηδέν
 άγαν». «Μηδεις άγνομήτρητος εισίτω». «Ψυ-
 χής Ιατρείον». Άνοικτή τις θερμάστρα με μαρ-
 μαρίνον άνωφλίον κατέχει εν άκρον της αιθού-
 σης, και επί του άνωφλίου τούτου εικόνες τι-
 νές και αρχαία τινα μαρμαρα και άγγεία πή-
 λιννα κείνται περίξ ενός άρχαιολογικού
 παριστάντος τον Όμηρον, ου η κεφαλή εινε
 πάντοτε έστεμμένη με κλάδον έλαιας. Άνω
 του άνωφλίου καλύπεται φωτογραφία της κυρίας
 Σχλείμαν φερούσης έγχώριον έλληνικόν ένδυμα
 και επί της κεφαλής χρυσού διαδήμα, εκ των
 εν Τροία εδρεθέντων. Παραπλευρώς καλύπται
 πλήθος διπλωμάτων επ' όνόματι του κυρίου
 και της κυρίας Σχλείμαν, άπονεμηθέντων αυ-
 τοίς υπό διαφόρων αρχαιολογικών και άλλων
 της Ευρώπης Συλλόγων, ών τελευταίον εινε το
 υπό της Ακαδημίας του Βελγίου άπονεμη-
 θέν. Το κέντρον της αιθούσης της βιβλιοθή-
 κης εινε κατειλημμένον υπό δύο έκθεματικών
 τραπεζών, επ' ών υπάρχουν συλλογαί αρχαίων
 νομισμάτων και εξ έτερας μακράς τραπεζής
 κεκαλυμμένης υπό φυλλαδίων και περιοδικών
 όλων των γλωσσών, τα όποια ο διδάκτωρ Σχλεί-
 μακ αναγιώσκει ως παμφάγος, όστις όμιλεί
 ως μητρικήν αυτού γλώσσαν την γερμανικήν,
 την γαλλικήν, την άγγλικήν, Ιταλικήν, έλλη-
 νικήν, ρωσικήν και ολλανδικήν. Η βιβλιοθή-
 κη δέν εινε μέν μεγάλη, έχει όμως πλήθον χει-
 ρογράφων, περιοδικών και έφημερίδων δεδεμέ-
 νων και επιστημονικών διατριβών. Πλήν των

1, S. M.

κλασικών συγγραφέων, φιλολογικά έργα έξό-
 χως προσφίλη αύτῳ εινε τα έργα του Leib-
 nitz και Καντίου, του Γκαίτε και του Σχιλ-
 λερ, του Ρακίνα και Ρίκτωρος Ουγκώ, του
 Bulwer και Dickens. Έκτός δε τούτων έχει
 συλλογήν Όδοιπορικῶν αρχαιολογικών, αρχαίων
 και νεώτερον. Τη άληθεία η βιβλιοθήκη αυ-
 του εινε μάλλον ειδικῶ επιστήμονος η έγκυ-
 κλοπαιδικῶ άνδρός. Εκαθήσασμεν παρά την
 τράπεζαν αναγιώσκοντες τας τελευταίας άγ-
 γλικας έφημερίδας, όπου προσήνεθη ήμιν κα-
 φές. Είτα ήνεψήθη η θύρα του χειμερινῶ γρα-
 φείου και παρουσιάσθη ήμιν αυτός ο διδάκτωρ
 με το κονδύλιον ανά χείρας. Εξήλθεν ένα ε-
 ρωτήση ήμεις εάν δυνάμεθα να δώσωμεν γνώ-
 μην περι των τροφιμών, τα όποια προσίθεται
 να παραγγείλη ένα σταλῶσιν εις Τροίαν χάριν
 των αύτῶν άνασκαφών. Είτα ένεπέσαμεν εις
 μεγάλην συζήτησιν περι του άγγλικῶ η βιεν-
 ναίου ζύθου, μετά το τέλος της οποίας προσ-
 εκλήθημεν εις το σπουδαστήριον. Τούτο εινε
 ώρατον δωμάτιον περιέχον πολλά γραφετα, εις
 το μέσον δε εν ύψηλότατον, διότι ο διδάκτωρ
 συνειλίξει πάντοτε να εργάζηται όρθιος. Επί
 της μιας πλευρας των τοίχων υπάρχουν θη-
 και πλήρεις αρχαιοτήτων, και υπεράνω του-
 των τα σημαντικώτερα διπλώματα του διδά-
 κτορος. Έδειξε δ' ήμιν επιστολάς τινάς, μίαν
 του Γλαδστωνος, έτεραν του αυτοκράτορος Γου-
 λιέλμου και έτεραν εμπόρου τινός, όστις άλ-
 λοτε προσήνεγεν αυτῳ νέψ' έντι μισθόν 45
 λιρών έτησίως επί 19 έτη. Η τελευταία αύτη
 επιστολή έπαθεν εν ναυαγίῳ και εινε κιτρινή
 ως εκ της άλμης μετ' επιμελείας δε ο διδά-
 κτωρ διακρητ' αυτήν και δεικνύει μεθ' ύπερη-
 φανίας εκάστοτε ως μαρτύριον της μικράς άρ-
 χής, εξ ής ορμώμενος έσημάτισε πρόσουδον
 ύπερβαίνουσαν τας 10,000 λίρας. Άλλα έγ-
 γραφα άξια σημειώσεως υπάρχουν τα διπλώ-
 ματα αυτού ως πολίτου της Ινδιαπόλεως και
 Νέας Υόρκης των Ηνωμένων πολιτειών της
 Αμερικής και φωτογραφίαι του γενεθλίου χω-
 ρίου του. Μεταξύ τούτων των τελευταίων δει-
 κνυται και η οικία της Μίνας, της πρώτης
 αυτού έρωμένης της παιδικής του ήλικίας, μεθ'
 ής άνευροπόλει η άνασκαφή την Τροίαν εν ή-
 λικία 6 έτών. Αι έλπίδες των νέων τούτων έ-
 ρκαστών έθραύσθησαν υπό των γονέων της νεό-
 νιδας, οίτινες διάκοψαν τας κρούσεις αυτών συ-
 νενευτέξεις. Άλλά τα μάλλον ένδιαφέρον εκ των
 θησαυρών του διδάκτορος εινε ο καταλυγος
 των φαγητών (menu) του προς τιμήν αυτού
 εν τη πόλει του Βερολίνου δοθέντος γεύματος.
 Εινε δε έλληνοιστι γεγραμμένος. Περίξ αυτού
 άλληγορική τις εικόν παριστά τον ανακαλύ-
 ψάντα την Τροίαν καθήμενον επί του θρόνου
 του Πριεμίου, εν μόν τῆ δεξιά κρατούσθε εκ-

πάνην, έμβλημα κατάλληλον των κόπων του,
 εν δε τη άριστερα τεταμμένη μικρογραφίαν
 της θεζε Νέκης, ήτις κλίνει πρό αυτού ένα θέ-
 ση στέφανον έλαιας βιπροσθεν. Άρκτος κρά-
 ζουσα εις τους πόδας του αντιπρόσσωπει την
 πόλιν του Βερολίνου. « — Ένεκα της προς
 έμέ προηγηθείσης ψυχρότητος, είπεν έτι ο δι-
 δάκτωρ Σχλείμαν, το Βερολίνον μοι εκκαμεν ύ-
 ψίστην τιμήν. Έχει τρεις επιτίμους πολίτας,
 τον Βίσμαρκ, τον Μόλτσε και έμέ».

Ένώ έξητάζομεν τα έντός του γραφείου του,
 ήκούσθη αίφνιδίως κτύπος συνωδευμένος υπό
 παιδικής φωνής ήτο η ώρα κατ' ήν συνήθως ο
 διδάκτωρ έπαυε την εργασίαν, και ο Αγαμέμνων
 ήρχετο όπως ύπεθυμίση αυτῳ τούτο. Εξήλθα-
 μεν εις την βιβλιοθήκην, όπου περιέμενε η κυρία
 Σχλείμαν και η Ανδρομάχη. Εινε συμπαθε-
 στάτη οικογένεια η οικοδόσποινα, η όπως οι
 Έλληνες λέγουσιν η κυρία Σοφία Σχλείμαν
 εινε ευειδής γυνή, μελαγχροινή και χαρίεσσα.
 Ητο κόρη Αθηναία, ήμεραν δε τινα γευματί-
 ζων ο κύριος Σχλείμαν εις την πατριδόν αύτης
 οίκον εξεπλάγη δια την ωραιότητα της κόρης
 και δια την προς τον Όμηρον αύτης κλίσιν,
 και αύθαρει έποίησατο πρότασιν γάμου μετά
 το γεύμα. Η οικογένεια έδέχθη την πρότασιν
 και από της στιγμής ταύτης μέχρι των γά-
 μων αύτης έλαβε διδασκαλους προς σπουδήν,
 ένα καταστή άξια ούζυγος του διακεκριμένου
 αρχαιολόγου πεποικισμένη υπό μεγάλης φυ-
 σικής εύφυίας, εγένετο δι' επιμόνου σπουδής
 γυνή λίαν πεπαιδευμένη. Όμιλει την Ιτα-
 λικήν, την γαλλικήν, την άγγλικήν, την γερ-
 μανικήν και την έλληνικήν, πάσας μετά της
 αύτης ευχερείας. Δέν εινε άληθες, ως λέγουσιν,
 ότι γινώσκει εκ στήθους την Γλαάδα και Ό-
 δύσσειαν, άλλ' ουχ ήττον δύναται μέγα μέρος
 εξ αυτών να άπαγγείλη άπροσκόπτως. Η Αν-
 δρομάχη, το πρεσβύτερον αύτης τέκνον, ύπό-
 σχεται να καταστή εφάμιλλον της μητρός αυ-
 της κατά την μάθησιν αν και μόλις 11 έτών
 όμιλει την γερμανικήν, την γαλλικήν, την άγ-
 γλικήν και έλληνικήν μετ' ευκολίας. Ο δε Α-
 γαμέμνων, ώρατον ξανθόμαλλον παιδίον πεντα-
 ετής, δέν διακρίνεται μεν ως πολύγλωσσον, άλλ'
 ο πατήρ αυτου κατ' εκάστην άπαγγέλλει αυτῳ
 3 ώρας τον Όμηρον, προφανώς μετ' έλπίδος ό-
 πως έντυπωθ' εν τῳ νῳ αυτου, η αρχαία έλ-
 ληνική, ένόσω διατρέχει τα σταδία της μορ-
 φύσεως.

Αυτός ο διδάκτωρ εινε όντως έξιοθαύμαστος
 δια την ακατάβλητον του δραστηριότητα και
 δια την έκτακτον προς την εργασίαν ευφυίαν
 εκτός ότι όμιλει επτά γλώσσας ως την μητρο-
 κήν του εινε λίαν έγκρατής των κλασικών συγ-
 γραφέων. Ότε το απόγευμα περιεπάτει μετά
 τινος Αμερικανῶ φιλόλογου, δισεκέδασεν όλην

την δημόσιον ἀφηγοῦμενος τὸν παρελθόντα βίον του ἐν ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Αὐτὴ ἡ ἀρετὴ τῆς γλώσσομαθείας εἶνε συνέπεια μακρῶς καὶ ἐπιμόνου μελέτης, ἀποκτηθεῖσα διαρκούντος τοῦ πολυασχολοῦ βίου του, καθ' ὃν ἀπεστήθιζε μέγαν ἀριθμὸν βιβλίων. Ἀποτέλεσμα τῆς σπουδῆς ταύτης εἶνε ἡ ἀκριβεία τῆς συνομιλίας ἢ τῶν ὄντι ἀξιοθαύμαστος.

Ὁ ἴδιος μετέφρασε τὸ σύγγραμμά του Ἰλιος γαλλιστί καὶ ἀγγλιστί, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς οὐδὲν σφάλμα ἐν ἀμφοτέροις ταῖς μεταφράσεσι.

Ἡ μεγάλη ἐργασία ἦν μέγχι τοῦδε ἐξετέλεσε κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὸν τεκτονικὸν αὐτοῦ βίον. Καθ' ἑκάστην γυμνάζεται πορευόμενος ἀμα ἐξημερώσῃ εἰς τὸ Φάληρον, ὅπου ἔχει ἰδιαιτέρον λουτήρα, ἐν ᾧ λούεται ἀδιαφορῶν περὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος. Τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὴν ὑγιᾶ αὐτοῦ κράσει· καὶ τοῦ ὑπερῶς τὰ 60 ἔτη τῆς ἡλικίας του φαίνεται ἔτι ὡς νεανίας, ἔχει ὄψιν διαυγῆ καὶ χρῶμα ζωηρόν, τοσούτο μᾶλλον καθύσον δὲν φέρει γενεάδα. Εἰ καὶ μετρίου ἀνάστηματος φαίνεται ὡς ἐκ τῆς μεγάλης του κεφαλῆς καὶ τῆς συμπαγοῦς κατασκευῆς του βραχυτέρος ἢ ὅ,τι πράγματι εἶνε. Τὰ στρογγύλα αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ δίδουσιν αὐτῷ ὄψιν ἀληθοῦς Γερμανοῦ· συνομιλῶν δὲ ὑψώνει ἀνω τῶν ὀφθαλμῶν τὰ διοπτρὰ καὶ ὁμοιάζει ἀληθῶς πρὸς τὸ πτηνὸν τῆς Ἀθηνῶν. Τὸ περιεργότερον τοῦ ἀνδρός τούτου ὡς οἰκογενειάρχου εἶνε ὅτι ἰσχυρῶς ἑλληνικὸς χρωματισμὸς ἐπικρατεῖ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ βίου. Οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ λατρεύονται ἐπὶ τῆς ὀροφῆς φύλακες τῆς οἰκίας. Αἱ τοιχογραφίαι καὶ τὰ μωσαϊκὰ εἶνε ἑλληνικῶν ὑποδείγματός καὶ οἱ τοῖχοι πλήρεις κλασικῶν ἐπιγραφῶν. Ἀλλὰ τὸ ἑλληνικὸν του πνεῦμα δὲν περιορίζεται μόνον ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐκτείνεται καὶ εἰς τοὺς θεράποντας. Ὁ θυρωρὸς ὅστις ἀνομιάζετο Δημήτριος μετανομάσθη Βελλεροφόντης ὁ κηπουρὸς Πρίαμος, ὁ ἱπποκόμος Κάλχας, ἡ προηγουμένη παιδαγωγὸς Ἐκράβη, ἡ παροῦσα Δανάη, ἡ ἑτέρα πρῶτην τοιαύτη Ἄννα ἀνομάσθη Πολυξένη· μετὰ τῶν στενῶν συγγενῶν τῆς οἰκογενείας λαλεῖται ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ αὐτὴ εἶνε ἐκαστὸς συνήθης ἐν τῇ τραπέζῃ. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἀναγινώσκειται εἰς ἐπίκαιον δ' Ὀμηρος, τοῦτο δὲ καλεῖται ὑπὸ τοῦ διδάκτορος μουσική.

Τυχῶν καὶ ἑτέρας προσκλήσεως εἰς χωρὸν ὠφελήθη ταύτης καὶ εἰσῆλθον τὴν 9 ὥραν μ.μ. εἰς τὸ ἰσάκιον τῆς οἰκίας, ὅπου οἱ ὑπῆρται ἐν στολῇ ἐλάμβανον τὸ ἐπανωφόριον ἡμῶν, δίδοντες ἡμῖν συγχρόνως καὶ δελεῆριον ἐπιστροφῆς. Ἀνῆλθον τὴν πλατείαν κλίμακα τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν αἰθουσαν διὰ μέσου κομφῆς ὑελίνου θύρας. Ὁ διδάκτωρ ἴστατο πρὸ τῆς

εἰσόδου ὑποδεχόμενος τοὺς προσκεκλημένους, οἵτινες παρήλαυον μετὰ ταῦτα πρὸ τῆς κυρίας Σχλεῖμαν· ἐκεῖ ὑπῆρχον διακεκριμένοι ἄνδρες ἑλλων τῶν ἐθνῶν καὶ ἐπαγγελμάτων, Ἕλληνες πολιτικοί, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι, ἀρχαιολόγοι τῆς γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς Σχολῆς, ὡς καὶ ὀλίγοι τινὲς Ἀγγλοὶ, Ἀμερικανοὶ καὶ Ρῶσοι, καὶ μέλη τῶν διαφόρων πρεσβειῶν. Τὴν πλειοψηφίαν τῶν κυριῶν φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀπήρτιζον Ἕλληνίδες, ἂν καὶ ὑπῆρχον ἐπίσης ὀλίγοι τινὲς Ἀγγλίδες, Ἀμερικανίδες καὶ Γερμανίδες. Ὑπῆρχεν ἐκαὶ ποικιλία γλωσσῶν, ἀλλ' οὐδεμία γλώσσα τῶν προσκεκλημένων ἦταν ἀπρόσιτος εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν εὐπαιδευτοῦ αὐτοῦ κυρίαν. Ἐκεῖ ἔχει τις τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλῇ μετὰ τῶν πρωτευόντων προσώπων τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ γνωρίσῃ πάντας τοὺς ξένους τοὺς ἐν τῇ Ἰλίου Μελέθρῳ συναθροισμένους, οἵτινες ἀποτελοῦσι θελητικὴν συναναστροφὴν κατὰ τὸν χειμῶνα. Νῦν εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι τὸ μέγα μυστήριον τῆς δημοτικότητός του συνίσταται εἰς τὴν περιέργειαν τοῦ γνωρίζειν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις διὰ τῆς υπερβαλοῦσης δραστηριότητός του, ἢ καὶ διὰ τῆς υπερβαλοῦσης εὐνοίας τῆς Τύχης ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρα, ἐποίησατο τὰς μεγίστας ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις, τὰς ὁποίας ὁ κόσμος ἐγνώρισεν. Ἐν ᾧ ἐλέγουμεν καλὴν τύχην εἰς τὸν διδάκτορα, οὗτος διεβεβαίω ἡμᾶς, ὅτι εἶνε εὐτυχῆς πάντοτε βλέπων Ἀμερικανούς. — Συμπάθειαι τῶν Ἀμερικανῶν μὲ ἐνισχύουσιν εἰς τὸ ἔργον μου. Ἀγαπῶσι λίαν τοὺς Τρῶας, ὡς καὶ ἡ κυρία Σχλεῖμαν καὶ ἐγώ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε Τρῶες τὴν καρδίαν.»

Τὸ ἐν Βαρι τῆς Ἰταλίας λείψανον
ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τῆ 13 Αὐγούστου τοῦ 1881 διηρχόμην τὴν παράλιον σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἀπὸ Brindisi διὰ τὴν ἀνω Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μόναχον. Πρῶτη πόλις λόγου ἀξία καὶ ἰσχυρὰ μετὰ τὸ Brindisi σταθμὸς εἶνε ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Βάρης (Barium), ἐν ἣ κατὰ τὸ 1098 ἐπὶ Οὐρθανῶ τοῦ Β' μεγάλην συνεκρατήθη σύνοδος τῶν Ἑλλήνων θεολόγων καὶ τῶν Λατίνων, συζητησάντων καὶ πάλιν τὸ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐν τῷ ἀρχαίῳ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ ἁγ. Νικολάου, ἔμαθον ὅτι φυλάσσεται καὶ τὸ λείψανον τοῦ ἁγ. Νικολάου, ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας (+ 330) ἐφ' ᾧ ἡμίσειαν ἡμέραν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διέτριψα, ἐπιθυμῶν νὰ ἴδω καὶ μάθω τὰ περὶ τούτου. Τὴν μεσημβριαν τυχαιῶς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐγνώρισα εὐγενῆ νέον Ἰτα-

λὸν τὸν κ. Pietro Susca, ὅστις λίαν φιλοφρόνως ἀνέλαθε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν, εἰς τὸ νέον ἰδρῶμενον μέγα λυκαίον καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως.

Πρῶτον δ' ἐπισκέφθημεν τὸν ναόν. Ὅτε ἐφθάσαμεν πρὸ τῆς μελανῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου πύλης ἦτο περίπου 4 μ.μ. καὶ καθ' ὃδὸν εἴχαμεν ἀκούσει τοὺς κώδωνας τοῦ ἑσπεριοῦ. Μόλις εἰσῆλθον, μ' ἔκαμεν ἐντύπωσιν πληθὺς ἱερῶν καθημένων ἀτάκτως, οἵτινες, βαρυνόμενοι καὶ χασμῶμενοι, ἐφαίνοντο μηχανικῶς ἀναγκινῶσκοντες τὰς τυπικὰς ἀκολουθίας.

Φρονῶν ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ ὁμιλῶσι καὶ νὰ ἀστειεύωνται ἐν καιρῷ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν, ἠρώτησα τὸν φίλον μου κ. Susca διατί οὕτως ἀμελῶς γίνεται ἡ ἀνάγνωσις, ἀλλὰ μὲ περιφρονητικὸν μορφοσμὸν καὶ ἀπελιστικὰς κινήσεις τῶν χειρῶν του : «ἀφῆσέ τους, μοὶ λέγει, μὴ χάνωμεν καιρὸν» καὶ ἀμέσως μὲ ὀδηγεῖ ἀριστέρῳ τοῦ ἱεροῦ εἰς ὑπόγειόν τινα τοῦ ναοῦ κρύπτην, εἰς ἣν διὰ 15 περίπου βαθμίδων κατήλθον. Ἡ κρύπτη αὕτη εἶνε ὁ ὑπόγειος ναὸς τοῦ ἁγ. Νικολάου, ὅπου φυλάσσεται τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, καὶ ὅστις διὰ τὸν ἐξ ἀργύρου πλοῦτον καὶ τὴν τέχνην τῆ ἀληθείας εἶνε θεὸς ἀξίας. Ἦν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπογείου τούτου ναοῦ ἴσταται ἡ ἁγία Τράπεζα ὅλη ἐξ ἀργύρου, ἐπὶ τῶν πλευρῶν δὲ ταύτης διὰ λαμπρᾶς τέχνης χυτοῦ ἀργύρου καὶ ὠραίων συμπλεγμάτων εἰκονίζονται διάφοροι σκηναὶ τοῦ βίου τοῦ ἡμετέρου ἁγίου· εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς ἁγ. Τραπέζης ὑπάρχει τετράγωνος ὀπή, δι' ἣς βλέπει τις τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς· ἀλλ' ἐγώ, καίτοι προσπαθῆσας, οὐδὲν ἠδυνήθην νὰ διακρίνω ἢ ζωερῶν σκῆτος. Ὑπὸ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν δὲ ταύτην μοὶ εἶπον ὅτι ἀναπαύεται τὸ σῶμα τοῦ ἁγ. Νικολάου, ὅπερ ὁ Πάπας Οὐρθανὸς ὁ Β' τῷ 1807 9 Μαΐου ἐκεῖσε μετέφερεν. Ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἐπὶ τῶν στηλῶν τῶν τὸ δάπεδον τοῦ ἀνω ναοῦ ὑπερσταζουσῶν, ἐπὶ τῶν κιονοκρατῶν, ἐπὶ τῶν γωνιῶν καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων, κοσμεῖνται ἀνεκρίθιμος πληθὺς ἀναθημάτων, κεφαλῶν, ποδῶν, χειρῶν, παιδίων, ὀφθαλμῶν κλ. Τέσον δὲ μακρὰν τῆς πατρίδος μου εὐρισκόμενος, εὐρέθην ἀφῆνης ὡς διὰ μαγικῆς τινος ῥάβδου εἰς ἄλλον ὑπόγειον ναὸν τοῦ ἐν τῆναι ἱεροῦ τῆς Βυαγγελιστρίας μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι τὰ ἐν Βαρι ἀναθήματα ἦσαν τὸ πλεῖστον ἐξ ἀλαβάστρου. Ἀπὸ πρῶτας μέχρι μεσημβρίας τελοῦνται ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης ταύτης λειτουργίαι, μέχρι δ' ἑσπέρας συνεχεῖς παρακλήσεις.

Περὶ τὴν ἁγίαν ταύτην Τράπεζαν ὑφ' ἣν κείται ὁ ἁγίος θεῶνται συνεχῶς γανυκλιτούντα τὰ πλῆθη καὶ ἐπικαλούμενα τὴν βοήθειαν τοῦ πολιούχου τῆς ἐκείτων πόλεως.

Μικρόσωμος καὶ παχύσαρκος ἱερεὺς, λαθῶν φιλίην ὕδατος φυλαττομένης εἰς εἶδος τι ἀρτοφορίου ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, μοὶ εἶδε νὰ πῶ. Ἐρωτήσας τὸν συνοδεύοντά με φίλον Ἰταλὸν τί εἶναι τὸ πῶμα, ἔμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι εἶναι ὕδωρ προσεχόμενον ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ ἁγίου. — Εἰς περιπλέον λόγος, εἶπον γαλλιστί τῷ φίλῳ μου, ὅστις ἐνισχύει τὴν ζωνῆσιν μου. «Ἀγνοῶ διατί πάντα τὰ ἐν τῷ ὑπογείῳ ἐκείνῳ ναῷ μοὶ ἐφαίνοντο ξένα καὶ ψυχρὰ. Ἡ γνώσις τῆς παραπλάσεως πολλῶν ἁγίων λειψάνων ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ πρὸ παντός τὸ ἀδιάφορον τῶν ἱερῶν, εἰς ὧν τὰ πρόσωπα ἀναγινώσκει τις πᾶν ἄλλο ἢ εὐσέβειαν, μὲ ἔκαμον νὰ ἐξέλθω ψυχρότερος τοῦ ὑπογείου ἐκείνου ἢ ὅτε εἰσῆλθον. Πρὸς ταύτας δὲ προστεθείσθαι καὶ ἡ ἐπιτεταία τῶν νεωκόρων τῆς ὑπογείου κρύπτης καὶ τῶν ζωπτογῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων φεύγει τις τοῦ ναοῦ, βέρος ἀντὶ πνευματικῆς ἀνακουφίσεως ἐν τῇ καρδίᾳ αἰσθανόμενος.

Ἐξελλόντες τοῦ ναοῦ διηυθύνθημεν εἰς τὸν λαμπρὸν καὶ εὐρὺν λιμένα τῆς πόλεως, ὃν ἐφορᾷ εἰκόντις τοῦ ἁγίου Νικολάου, πρὸ τῆς ὁποίας καίει ἀκούρητος λυχνία. Ἡ πόλις αὕτη θεωρεῖται ὑπὸ τῶν κατοικῶν, ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν πόλις ἣν προστατεύει ὁ ἁγιος Νικόλαος· διὰ τοῦτο, ὅτε ἀποχαιρετῶντες τὴν πόλιν, μεταβαίνομεν διὰ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἄλλων ἀξιοθεῶν τῆς πόλεως εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἐπὶ μελανῆς σχεδὸν πύλης ἀρχαίου περιτειχίσματος ἀνέγειν:

NOLITE TIMERE. EGO SUM NICOLAUS PROTECTOR VESTRUM. HABETE FIDEM DEI.

«Μὴ φοβισθε, ἐγὼ εἰμι Νικόλαος ὁ ὑμέτερος προστάτης· ἔχετε πίστιν Θεοῦ.

Εἰς τὰς 6 1/2 ἡμῶν ἐν τῇ ἀμαξῇ τοῦ σιδηροδρομοῦ, ἡ ἀτμομηχανὴ εὐρίξεν, ἐγὼ δ' ἀπεχαιρέτηζον τὸν φίλον Ἰταλὸν ἀποκομίζων γλυκεῖαν τὴν ἀνάμνησιν τῆς γνωριμίας του καὶ τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ἐμὲ φιλοφροσύνης του.

Γ. ΔΑΜΠΙΑΚΗΣ, δ. φ.

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ.

Ἀνεσέσαμεν ἄλλοτε τὴν Ἀκαδημίαν τῶν μαγειριστῶν τὴν ἐν Βερολίνῳ ὑπαρχούσαν. Ἦδη καθ' ἃ ἀναγινώσκουμεν ἐν τινι ἐφημερίδι, ὑπάρχει ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἕτερον κηρόμιον ἴδιωμα καλούμενον ἐπισήμως Ἀκαδημίαν τῶν ραπτῶν, ἐν ᾧ μαθηταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐργάζονται, καταβαλλόντες συντόνους προσπάθειας, ὡς δὲ δημιουργήσωσι το νέον, πρωτότυπον ἐν τῇ ραπτικῇ τέχνῃ. Μέχρι τοῦδε ὅλοι αὐταὶ αἱ προσπάθειαι διδα-

σκάλων και μαθητών δὲν κατώρθωσαν νὰ κα-
τισχύσῃσι τῶν παρισινῶν συρμῶν. Οὐχ ἤτ-
τον ἡ ἀμιλλα ἐξακολουθεῖ μετὰ ζήλου, ἀπὸ δὲ
τῆς ἀνάξεως τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῶν
βαπτῶν, γενομένης τῆ 1 Ὀκτωβρίου, ἐδέησε
νὰ εὐρύνῃσι τὸ κατὰστημα καὶ αὐξήθῃ ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν διδασκαλῶν, διότι πολλοὶ νέοι σπου-
δασταὶ προσήλθον εἰς τὴν βαπτικὴν ἀκαδη-
μαίαν.

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

[Τρυγῶν ἢ κατοικίδιος]

— Πῆς τὸ λένε τὸ πουλάκι,
ποῦ σὲ δένδρα τίταχτὸ
κελαδεῖ κάθ' ἡμέραν —
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Δεκοχτοῦρα τὸ λαλοῦσε
ἔτα ἔτα εἰς αὐτὸ,
γιατὶ φέλλει νὰ τ' ἀκούσῃ —
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Κι ὅποιος εἰς ἐμὲ προβάλλῃ
τὸ ἀπὲς τοῦ φουρνιῶ,
ὄνα μάλῃ γιατί φέλλει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Ἦταν ἄλλοτ' ἡ καμμένη
καρποῦσι διαλεχτὸ,
Χρόνοι τῆρα πειρασμένοι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Κι εἶχε μητροῦνὰ παιδιὰ μου,
μιά γρητ' ἀνεσκελετὸ
— Ζήμω, λέγει, τὰ φοιμιά μου
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Τῆς θυμόνισ' ἴσῃν σάφῃ
τὸ ζυμῆρι κορμωτὸ
χόρτσι τὰ φοιμιά καὶ γοάφι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Τῆ πλάσι καὶ τὰ φουρνίσι
μὲς' ἐστὶν φουρνὸν τὸν ζεστό
φῆθησαν, τὰ φουρνίσι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Μὲ ἡ στρίγγλα μητροῦνὰ τῆς
ἠράξει μὲ θυμὸ φρικτὸ,
πῶς δὲν ἦσαν τὰ φοιμιά τῆς
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Δεκαοντὶ φωνάζ' ἔγειναν,
δεκαοντὶ καὶ τ' ἀπαιτῶ!
Τῶνα τῶφρασι, κ' ἐμεῖων
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Εἰς τὴν Παναγίᾳ σ' ὀμόνω,
στέκει σὸ γαρὶ γαρτῶ,
τὰ φοιμιά πῶς ἦσαν μόνο
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Δεκαοντὶ φωνάζ' ἐγεινῶ,
ἢ σὲ φράζω σὸ λεπτό.
Τῆ πλάσι, γι' αὐτὸ γοῶν μένει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Μάνα, μὴν τὸ πάρεθ' ἀκίαι,
μὰ σ' ὀμόνω ἐστὶν Χριστὸ:
μὸ παράγγειλε φοιμιάκι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Μὲ ἡ στρίγγλα, ποῦ ζητοῦσε
ἀφορμὴν εἰς τὸ κρυφτό,
'καὶ ποῦ ἡ φτωγὴ λαλοῦσε —
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Ἦτὸ καρόδι τῆς σπηλιῶνι
τὸ μαχτῆρι τροχῆτὸ,
— Πειρασμένοι τῶρα χρόνοι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Μὲ ὁ θεὸς γυρνᾷ τὸ χεῖρ
'στὸν κακὸ τῆς ἐστυῆ,
καὶ πληγαίς τῆς καταφέρει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Καὶ τὴν κόρη μεταβάλλει
σὲ τρυγῶνι φερρωτὸ,
κ' ὡς τὰ τῶρ' ἀκόμα φέλλει —
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κύριος Π* συναντᾷ καθ' ἑδὼν τὸν φίλον
τοῦ Μ* ἔμπορον.

— Σὲ βλέπω ἡσυχον, τοῦ λέγει φαίνεται
ὅτι δὲν τὰ ζεύρεις. . .

— Τί τρέχει;

— Αὐτὴ τῆ στιγμή ἐμαθα πῶς ὁ ὑπάλ-
ληλός σου ἔφυγε μὲ τὴν.

— Τί; τὴν κάσσα μου;

— Ὁχι, τὴν γυναῖκά σου.

— Ὡ, ἀδελφε, μ' ἔκαμα κ' ἐφοβήθηκα!

Τὸν ἐξῆς διάλογον μὲς ἐπιστέλλει φίλος,
αὐτήκοος αὐτοῦ γενόμενος.

Ὁ ὑπηρετὸς πρὸς τὸν κύριον:

— Κύριε, ἦλθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ
δώσητε τὴν ἀδειαν νὰ πανδοθεύθω.

— Καὶ ἐσκέφθης τί θὰ κάμῃς, κύρ Παν-
τελῆ;

— Ὁχι, Κύριε ἡμεῖς οἱ φτωχοὶ δὲν σκε-
φτόμεθα, ὅταν θὰ πανδοθεύσωμε, γιατί ἂν ἐσκε-
φτόμεθα, ποτὲ δὲν θὰ πανδοθεύμεθα!

Ἡ κυρία Μ* ἦτο προσκεκλημένη εἰς ἐσπε-
ρίδα δι' ἐσυστησέν εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς
νὰ τὴν περιμένῃ εἰς ὅτου ἐπιστρέψῃ.

Ἐπανελθοῦσα κατὰ τὰς τορεῖς μετὰ τὸ με-
σονύκτιον, ἡ κυρία εὕρισκε τὴν ὑπηρετρίαν κοι-
μωμένην βαθέως, ἐκ φιλανθρωπίας δὲ δὲν τὴν
ἐξυπνᾷ, ἀλλὰ ἐτοιμαζέται νὰ κατακλιθῇ ἀθο-
ρύτως.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀκούε τὴν ὑπηρετρίαν, ἣτις

ἐξυπνᾷ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, πλησιάζει
πρὸς τὸ ὄρολόγιον, τανύει καλῶς τοὺς βρα-
χιόνος καὶ λέγει:

— Κύτταξέ, τρεῖς ἀπ' τὰ μεσονύκτια 'πέ-
ρασαν... καὶ αὐτὴ ἡ ξεμυαλισμένη ἡ κυρά μου
ἀκόμη δὲν ἐγύρισε!

— Πήγαυε νὰ κοιμηθῇ, Σωφία, ἀποκρίνε-
ται ἡ κυρία, ἡ ξεμυαλισμένη ἡ κυρά σου ἐπέ-
στρεψε!

ΔΑΗΘΕΙΑΙ

Ἡ τέχνη τοῦ πλουτεῖν κατὰ βῆθος δὲν εἶνε
ἄλλο τι ἢ τέχνη τοῦ λαμβάνειν τὴν περιουσίαν
τῶν ἄλλων τῆ συγκαταθέσει αὐτῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ἐπιφώνημα ἐν ἐπισήμοις γεύμασι. —
Πρώτος ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Μαγνηστρίᾳ με-
λοδραματικοῦ θεάτρου συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ
προσλάβῃ καὶ τὸ τηλεφώνον ὡς μέσον διασκε-
δάσεως ἐν ἐπισήμῳ γεύματι. Συνδέσας τὸ ἐ-
στιατόριον τῆς οἰκίας τῆς μετὰ τῆς σκηνῆς
τοῦ θεάτρου, παρέσχεν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας
αὐτοῦ καὶ τὴν πρόσθετον ἀπόλαυσιν τῆς ἀκρο-
άσεως τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ παριστανομένου με-
λοδράματος. Διὰ καταλλήλου δὲ συνδυασμοῦ
τῆς ὥρας τοῦ γεύματος πρὸς τὴν παράστασιν,
κατωρθώθη ἵνα τὰ διαλείμματα τῆς παραστά-
σεως συμπίπτωσιν ἀκριβῶς πρὸς τὴν παραθε-
σιν νέου φαγητοῦ, καὶ τανάπαυιν τὰ διαλείμ-
ματα τοῦ γεύματος πρὸς τὴν ἐναρξίν νέας πρά-
ξεως, οὕτως ὥστε οἱ συνδαιτυμόνες εὐδύναντο νὰ
τέρπωσιν ἐναλλάξ τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ἀκοήν,
τῆ βυθηθεῖα τῶν παρὰ τὴν παραψίδα αὐτῶν τε-
θεμένων ἀκουστικῶν κεράτων. Οὕτω νῦν εἰσα-
γεταὶ τὸ τηλεφώνον καὶ εἰς τὰ ἐπίσημα γεύ-
ματα, ἢ δὲ τισαύτη χρῆσις τοῦ δὲν εἶνε ἀπί-
θανος νὰ γενικευθῇ εὐρύτατα ἐντὸς ὀλίγου!

Ἄλλως τε καὶ ἀξίζει ἀληθῶς διὰ τὰ πολλὰ
πλεονεκτήματα ὅσα παρουσιάζει διότι πρῶτον
μὲν ἀκούετις τὴν μουσικὴν καθήμενος ἀνέτως
ἀντὶ νὰ εἶνε συμπεσισημένος ἐντὸς τοῦ σπένδου
καθίσματος τοῦ θεάτρου, ἔπειτα ἀποφεύγει τὴν
πνιγρὰν θερμότητα καὶ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος
τῆς θεατρικῆς αἰθούσης, καὶ τελευταίον ἀπλη-
λάττεται εὐχολῶς τῆς ὀχλοῦσας συνομιλίας
παρακαθημένου συνδαιτυμόνος, φέρων προχθί-
ρας τὸ ἀκουστικὸν ὄργανον εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ.

Τῆ 8 Νοεμβρίου ἐορτάσθη ἐν Λονδίῳ ἡ ἐπι-
κατονταετηρίδα τῶν γενεθλίων τοῦ ἑκατομμυ-
ριούχου καὶ φιλανθρώπου Ἰσραηλίου Μωσῆως

Μοντεφιόρε, ὅστις ζῆ ἐτι ἐν Λονδίῳ πλήρης ἡ-

γείας. Τὴν ἑκατονταετηρίδα ἐορτάσαν συγχρό-
νως πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐν τῷ κόσμῳ διεσπαρμέ-
ναι Ἰουδαϊκαὶ κοινότητες, καὶ παλλαὶ πόλεις Ἰ-
ταλικαὶ, διότι ὁ Μοντεφιόρε κατὰ γέναι ἐκ Ἀι-
θέρου: Νέος μετέβη εἰς Ἀγγλίαν ὁ Μοντε-
φιόρε ἐπιδοθεὶς ὡς υἱοῦ αἰκίου του, εἰς τὸ ἐμ-
πόριον. Τῷ 1812 ἐνυμφεθῆ πλουσίαν Ἀγγλί-
δα. Πρώτος αὐτοῦ τῷ 1815 ἐμαθε τὴν εἰδησίην
τῆς ἐν Βατερλώ καταστροφῆς. Ἰδρυσεν ἐν Ἰρ-
λανδίᾳ τὴν Provincial Bank καὶ τὴν Imperial
Continental Gas Association καὶ διεξή-
γαγε πλείστας ἑλλας ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις,
ἐξ ὧν ἀπέριος ἐπλούτησεν. Ὀνομάσθη ἱππό-
της καὶ βραβῶνος. Ὑπῆρξε κατ' ἐξῆς ἡν φιλάν-
θρωπος καὶ τῶν ἀπόρων βοηθός. Ἐπεχείρησε
περιοδείας εἰς Τουρκίαν, Ρωσίαν, Παλαιστί-
νην καὶ Ἀνατολίην, ὅπως βοηθήσῃ γενναίως
τοὺς Ἰσραηλίτας χρηματικῶς καὶ ἠθικῶς. Συνέ-
στησε νοσοκομεῖα, σχολεῖα, συναγωγάς καὶ να-
οὺς χριστιανικοῦς. Εἰς τῆς φυλακῆς τῆς Ἀγ-
γλίας στέλλει κατ' ἔτος ἀριθμὸν λιρῶν ὅσα τὰ
ἔτη του. Ἐν Ἀγγλίᾳ προσήνεθῃ αὐτῷ ποτὲ
ἠθικὸν δῶρον ἐκ 300.000 φράγκων, ἅτινα
καὶ διέθηκεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Ὁ ἀκάματος γεωδότης Νορδενσκιόλδ ἐπα-
νέκαμψε κατ' αὐτὰς εἰς Νορβηγίαν μετὰ ἐξ
μηνῶν διατριβῆς ἐν τῇ παλαιᾷ Γροινλανδίᾳ,
τῇ πράσινῃ γῶρᾳ (Greenland), ἐν ἣ μάτην ἀ-
νεζήτησε τὴν πλουσίαν καὶ εὐφωρον οὐσίαν, ἣν
ἠλπίζε νὰ ἀνακαλύψῃ. Καὶ ἄλλοτε αἱ πρὸς
τοῦτο ἐρευνᾶν αὐτοῦ εἰς οὐδὲν κατέληξαν ἀπο-
τέλεσμα καὶ ὅμως ὁ ἐπιφανὴς ἐρευνητὴς δὲν
ἀπέβαλε τὸ θάρρος, ἀλλὰ μετὰ κολομβίου ἄν-
τως ἐπιμονῆς καὶ αὐθιῆς ἀνέλαβε νὰ ἀνακαλύψῃ
τὴν θαλαρῶν καὶ πράσινην γῶρᾳ ἐν τῷ μέσῳ
τῶν πάγων τοῦ πόλου. Καίτοι δυστυχῶς καὶ ἡ
νέα αὐτῆ ἀποστολὴ ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ τῆς,
οὐχ ἤττον δὲν ὑπῆρξεν ὅλως ἀνώφελης, διότι
συνέτεινε ὅπως δῆπου εἰς καλλιτέραν γῶσιν
τῶν ὑπερβορείων ἀνθρώπων. Ἡ Γροινλανδία κα-
τοικεῖται ὑπὸ τῶν Ξημιῶν, οἵτινες ἐκ κοινο-
νικῆς ἀπόψεως ἐξεταζόμενοι εἰς πιθανόν οἱ
μᾶλλον ἀρχέγονοι καὶ ἀπολίτευτοι τῶν ἀνθρώ-
πων. Ἄν καὶ αἱ κυριώτεραι αὐτῶν φυλαὶ κα-
τοικοῦσιν ἐπὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου, οὐδὲν
ἤττον ἡ πεπλατυμένη ρίς, τὰ προσέχοντα
μῆλα καὶ ὁ γενικὸς χρωματισμὸς τοῦ δέρματος
ἀποφαίνουσιν αὐτοὺς συγγενεῖς τῶν μογγόλων
τῆς βορείου Ἀσίας. Κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα ἡ
κατοικία των συστάται ἐξ ὀρυγματός ἐντὸς
τῆς γῆς, ὑπὲρ ἐπικαλύπτουσα διὰ θόλου κατε-
σκευασμένην ἐκ πάγων ἢ γιόνος κατὰ δὲ τὸ
ἔρος ἐκ σκηνῆς δερμάτινῃ ἢ χοχδροῦ ὄρασματος,
ἣν πηγνύουσι περὶ τινὰς πασσάλους παρὰ τῆ
θαλάσσης. Ἐν τῇ ὑπογεῖμῳ καλύβῃ διαμένουσιν
ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀναμιξ ἐντελῶς γυ-

μνοι ἢ μὲν καλυπτόμενοι διὰ ῥυπαρῶν βράχων, ἐν ᾧ ἔξωθεν ἐπικρατεῖ ἀφόρητος ψυχρός· νυκτός καὶ ἡμέρας φωτίζονται καὶ θερμαίνονται διὰ μεγάλου γήινου δοχείου, ἐν ᾧ καίεται ἔλαιον φώκης καὶ ὑπερ ἀναπτύσσει φλόγα 16 δακτύλων μήκους. Αἱ γυναῖκες ἢ ῥάπτουσιν ὑποδήματα, περιχειρία καὶ ἐνδύματα ἐκ δέρματος, ἢ παρασκευάζουσι τὸ γαῆμα, συνιστάμενον ἐκ φώκης ἢ ἐκ καπνιστοῦ ἰχθύος· οἱ ἄνδρες, φέροντες μεγάλα ὑποδήματα καὶ ἐκ σισύρας χονδροειδῶς κατεσκευασμένα ἐνδύματα, πορεύονται καθ' ἐκάστην εἰς ἄγραν τῆς κυανῆς ἀλώπεκος, θαλασσιῶν πτηνῶν, πρὸ πάντων δὲ τῆς φώκης, ἣν συλλαμβάνουσι δόλω, ὁρτυττοντες μεγάλας ὀπὰς ἐν τῷ πάγω, εἰς ἃς τὸ ζῶον ἐμβάλλει τὴν κεφαλὴν του, ὅπως ἀναπνεύσῃ. Κατὰ τὴν ἀνοιξίαν τὸ κυνήγιον καὶ ἡ ἀλεία εἰσὶν εὐκολώτερα καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ τροφή καθίσταται καλλιτέρα καὶ ποιμιλωτέρα. Ἐρώγουσι τότε ἰχθύς καὶ πτηνὰ, ὡς λιπαρόχηνος καὶ ἄλλων νηξίπιδων, ἅτινα αἱ Ἰσκιμπί μετ' ἀπιστεύτου τόλης ζητοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων βράχων καὶ ὄχθων, ἐνθα τὰ πτηνὰ ταῦτα κατασκευάζουσι τὰς φωλακὰς των. Γυναῖκες καὶ παιδία προμηθεύονται ἐν καιρῷ ἀνοιξίας τὰ κατὰ τὸν χειμῶνα ἀναγκαῖα, παρασκευάζουσι τὸ ἔλαιον, τὰ δέρματα, τὰς σισύρας, συλλέγουσι βρύα, ἅτινα χρησιμεύουσιν αὐτοῖς εἰς κλίην, καὶ πλέκουσι καλάθια· οἱ ἄνδρες πορεύονται εἰς ἄγραν τῆς λευκῆς ἀρκτου, τῆς ἀρτοφαλαίνης καὶ φαλαίνης, ἢ ἐπιστρέφοντες εἰκαδὲ ἐπιδιορθοῦσι καὶ κατασκευάζουσι τοὺς κόμακας. Κατὰ τὸ ταξιδίδιον τοῦτο ὁ Νορδενσκιάδ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ Λάπωνας, ἀφ' οὗ δὲ προεχώρησε περὶ τὰ 100 χιλιομέτρα ἐπὶ τῶν πάγων διὰ τῶν ἐλκῆθρων, ἔστειλεν αὐτοὺς πλατείας φέροντας παγοκατῆδας, ὅπως προχωρήσωσιν ἔτι πρὸς ἀνατολάς. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἡμερῶν ἐπανελθόντες οἱ Λάπωνες ἐθεθακίωσαν ὅτι διήνυσαν περὶ τὰ 230 χιλιομέτρα, ἀλλὰ πάντοτε ἐν ἀπεράντῳ ἐρήμῳ πάγων καὶ χιόνος. Ὅθεν ἡ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ γεωδίου ὑποπτευθεῖσα εὐφυρὸς χώρα μένει ἔτι πρὸς ἀνακάλυψιν.

Καθ' ἐκάστην αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουσιν ἀνέκδοτα μαρτυροῦντα τὴν ἀπαράδειγματιστον δημοτικότητα τοῦ Γλάδστονας. Ἐπ' ἐσχάτων ἐντιμὸς τις ξυλαυγὸς τοῦ Λονδίνου ἔγραψε τῷ πρωθυπουργῷ ἔτι συμμεριζόμενος τὰ φρονήματά του καὶ ψηφίζων ἀπὸ τριακονταετίας πιστῶς ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων ὑποψηφίων, ὡς μόνον ἀμοιβὴν ἐζήτει νὰ πωληθῇ αὐτῷ ἐν ἑκ τῶν δένδρων τῆς ἐπαύλειος τοῦ Κοβάρδεν, ἅτινα κόπτει πρὸς ἀσκῆσιν ὁ Γλάδστον. Ἡθελῶ, ἔλεγε τὸ γράμμα, νὰ κατασκευάσω ἐξ αὐτοῦ μίαν τράπεζαν καὶ μίαν ἔδραν καὶ νὰ κα-

ταλίπω τὰ κειμήλια ταῦτα εἰς τὰ τέκνα μου». Ὁ πρωθυπουργὸς ἀπάντησεν εἰς τὸν ἐργάτην φιλοφρονέστατα, ἀφαιρέσας δὲ, κατὰ τὸ σῆμα, τὸν ἐπενδύτην του, ἀπῆλθεν εἰς τὸ δάσος, εἰργάσθη ἐπὶ ὥρας βίας διὰ τοῦ πελέκειος καὶ ἔκοψε κολοσσαῖον κορμὸν δρυός, ἐν ἀπέστειλε δωρεὰν καὶ ἀδαπάνως εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ θαυμαστοῦ του.

Ἐν εὐρωπαϊκῇ ἐφημερίδι ἀναγινώσκουμεν ὅτι ἐν Τογκίνῳ ἀνεκαλύφθη φυτὸν τι, εἰς ᾧ ἀποδίδεται μεγάλη θεραπευτικὴ δύναμις. Ὁ φλοιὸς αὐτοῦ λέγεται ὅτι δύναται νὰ θεραπεύσῃ οὐ μόνον τὴν λύσσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν λέπραν καὶ τὰ δῆγματα αὐτὰ τῶν ἰσθίων ὄψεων. Ἐν πολλαῖς περιπτώσεσι, καθ' ἃς ἐγένετο αὐτοῦ χρῆσις εἰς τὰς εἰρημένους ἀσθενείας, ἡ ἔκπαις ἐπῆλθε ταχυτάτη. Τὴν τοιαύτην ἰαματικὴν δύναμιν τοῦ ἄαγκνάν, ὡς ὀνομάζεται τὸ φυτὸν ἐν τῇ ἀναματικῇ γλώσσῃ, ἐγίνωκε μέχρι πρὸ μικροῦ μία μόνη ἰθαγενὴς οἰκογένεια· τὰ μέλη δὲ ταύτης, τὸν χριστιανισμὸν ἐσχάτως ἀπασθέντες, ἐφάνέρωσαν τὸ μυστικὸν εἰς τοὺς Γάλλους. Τότε φυτὸν καὶ αἱ θαυμασταὶ αὐτοῦ ιδιότητες περιγράφονται ἐν τινι βιβλίῳ ἐκδοθέντι ὑπὸ τοῦ κ. LASSERTEUR, πρῶτον ἱεροποιστοῦ ἐν Τογκίνῳ, νῦν δ' ἐν Παρισίοις διατριβόντος ὡς διευθυντοῦ τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἱερῶν ἀποστολῶν πρὸς διὰδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ.

Προσεχῶς θέλει ἀναφανῆ κομήτης, ἀνακαλυφθεὶς οὐχὶ ὑπὸ διασήμου τινὸς ἀστρονόμου, ὡς ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ἀλλὰ ὑπὸ ἀπλοῦ θυρωροῦ, ὀνομαζομένου PONS, οὗ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα ὁ κομήτης.

Ὁ PONS οὗτος ἦτο θυρωρὸς τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Μασσαλίας, κατείχετο δὲ ὑπὸ τοιοῦτου πάθους πρὸς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ὥστε ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἀνεκάλυψε μόνος του δεκάεξ κομήτας. Ἐπετύγγανε δὲ τόσον καλῶς, ὥστε ἐν τέλει ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου ἤρχισε νὰ ζηλοτυπῇ, ἀφοῦ κατήντησε νὰ παρεῖχῃ εἰς τὸ κατάστημα ὁ θυρωρὸς ἕλην τὴν ἐπιστημονικὴν του ὑπόληψιν.

Ἐντεῦθεν ἡ θέσις τοῦ PONS κατέστη δύσκολος. Πολλὰκις ὑπεδείχθη αὐτῷ ὅτι καλῶς θὰ ἔπραττε νὰ ἀφῆσῃ τὴν αὐρανοσκοπίαν καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ααρώθρου του. Εὐτυχῶς εὐρέθη δι' αὐτὸν ἐνθουσιώδης προστάτης, ὁ βαρῶνος Ζάχ. Οὗτος τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Μασσαλίας καὶ τῷ ἐπρομήθευσε τὴν θέσιν βουηθῶ ἐν τῷ ἀστεροσκοπείῳ τοῦ Χαλέρμου. Ἐνταῦθα δ' ἀπεβίωσε τῷ 1825.